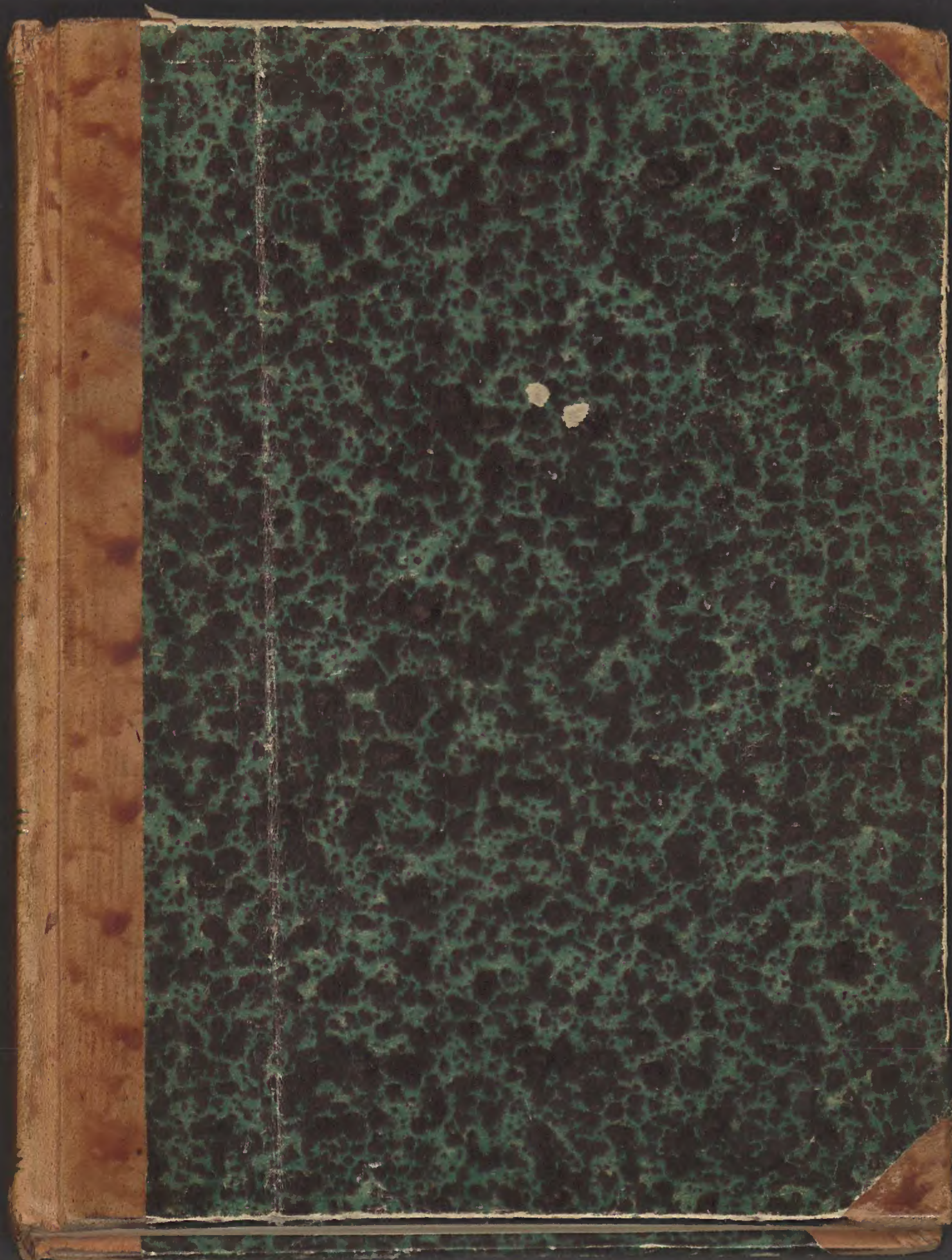

Oehlenschlägers

Tragødier.

Ellevte Deel.

Amleth.
Kiartan og Gudrun.

Kiøbenhavn.
Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.
Trykt hos S. Trier.
1848.

Kiartan og Gudrun.

Tragødie i fem Handlinger

af

Oehlenschläger.

Kiøbenhavn.
Universitetsboghandler Andr. Fred. Hosts Forlag.
Trykt hos S. Trier.
1848.

Kiartan og Gudrun.

Olaf Tryggvason, Norges Konge.
Ingeborg, hans Søster.
Olaf Paa, Eier af Hiardarholt paa Island.
Kiartan, hans Søn.
Hrefna, hans Datter.
Bodli, hans Brodersøn.
Gudrun Osvifsdatter.
Brand, en Islænder
Orm Lyrgia og flere throndske Høvdinger.
Broder Martin, en Munk.
Cornelia, Gudruns Pleiemoder.
Thorgerda, Ingeborgs Jomfru.
En Pige.
Huuskarle.

Første Handling.

En smuk rund Plads indheguet af Birke og Grantræer. I Baggrunden, ikke langt tilbage, et Gudehuus, hvis Vægge ere prydede med udskaarne, malede Billeder, som forestille Thors Fiskeri og Baldurs Død.

Kiartan. Bodli.

Kiartan.

Hvo skulde troe, paa en saa deilig Sommerdag,
Han var paa Island, han, som aldrig var her før;
For mig og dig, som ei forlod det kiære Land,
Hvad er os bedre?

Bodli.

Intet! Men det er ei her,
Oprigtig talt, i denne lille Dukkekrog,
Jeg hylder Landets Skiønhed; — men ved Fieldets
Væg,

I Hulerne, hvor Solen pryder toppet Iis
Med alle Farver; det er Geisers hede Sprud,
Og Heklas Brand —

Kiartan.

Naturen, vistnok, forst og sidst;
Men Kunsten, Bodli, heller ei foragte du!
Og mere, tykkes mig, min Faders Pleiesøn
Ham takke skulde, for det sieldne Kløgtens Værk.

Bodli.

Skurdguder, giort af Træ, kan ei fortrylle mig.

Kiartan.

Paa Jorden vise høie Guder Hvermand ei
Fortrolighed; det blev udkaarne Siæles Lod,
At skue dem, — og vise dig hvad de har seet.

Bodli.

Oprigtig talt, mig tykkes Kunst en Trælledont,
Usømmelig for Helten.

Kiartan.

Og — oprigtig talt —
En Trælletanke tykkes mig din Mening, Ven!

Bodli.

Vi stamme ned fra Helte!

Kiartan.

Godt!

Bodli.

Og Heltene

Maaskee fra Guder!

Kiartan.

Godt! Men stamme Guderne
Maaskee fra dumme Jetter? Guder blev de først,
Da Jetters Dumhed, Jetters Hovmod de betvang.
Foragter du en Skiald?

Bodli.

Nei, ædel Skialdesang
Tilhører Helten.

Kiartan.

Og hvorfor ei Kunstens Værk?
Vaulundur er en Valhalsgud, som Bragi selv;
Jeg dyrker ham; min Fader Olaf lærte mig
At bruge Kunstner-Meiselen, som Spyd og Sværd; —
Og begge Dele — naar du vil — jeg viser dig.

Bodli.

Vær ei saa vild! Var Bodli ei den sindige,
Saa stod i Kamp vi begge nu alt blødende.

Kiartan.

Hvi driller du mig da? Jeg kan ei lide det!
Det veed du, og dog gior du det. Det morer dig
At ærgre mig.

Bodli.

Hvor, Kiartan, kan du tale saa?
Fra Barnsbeen er jeg dog din Pleiebroder jo.

Kiartan.

Det har du ogsaa pralet af heel mangengang:
At Thorleif, at din Fader, mere fornem var
End min, fordi han fostred dig som Pleieson.
Det Takken var, fordi han proved, i sin Venlighed,
At giøre Hoved — af den Knub, som intet er.

Bodli.

Nu gaaer det fast for vidt!

Kiartan (leer).

Ja kæmpe kan vi strax;
Men bedre Hoved faaer du knap, om ogsaa du
Afhugger mit.

Bodli.

Hvad, Kiartan, gior dig dog saa vred?

Kiartan.

Dit hele Væsen, hvormed du mishager mig.
Min Faders Fødsel af en Trællequinde, lod
Du mig da tidt nok høre, skiøndt vi Alle veed:
Melkorka var en Kongedatter; Gudrun har
En Vise digtet, hun mig forelæse vil,
Om Olaf Paas, min Faders, Elskovseventyr.
Jeg vædder, den er god; thi hun er øvet vel
I Skialdekunsten; Snillet mangler heller ei.

Bodli.

Alting forstaaer hun godt; — at fange Hierter med!

Kiartan.

Har hun maaskee alt fanget dit?

Bodli.

Nei dit, min Ven!
Ifald du ikke veed det.

Kiartan.

Om jeg vidste det,
Saa sagde jeg det reent ud; thi Oprigtighed
Undvære kan en ærlig Kæmpe, tykkes mig,
Saalidt som solklar Foraarsdag det Himmelblaa. —
Jeg veed det ikke! —

Bodli.

Kiartan, jeg det veed for dig.

Kiartan.

Hvo bliver klog paa Gudrun? Hvo forstaaer sig selv
I hendes Selskab?

Bodli.

Er der intet Himmelblaat
I hendes Vaardag?

Kiartan.

Jo! tidt yndigt Himmelblaat;
Men pludselig bedækkes det af sorte Skyer.
Jeg nægter ei, at disse Skyer skiænke just
En broget Farvepragt til hendes Morgensol;
Men ofte svigter Solen reent, da bli'er det mørkt!
En regnfuld og en stormende Thormaanedsdag.

Bodli.

D finder mange Feil hos det Beundrede.

Kiartan.

Man veed ei ret, om hun er god, om hun er ond.

Bodli.

Ond! God! De Ord er Tankens Overdrivelser.
I Livet findes lidt af Begge, blandede.

Kiartan.

Du giør da ingen Forskiel meer paa Godt og Ondt?

Bodli.

Jo nogen, Kiartan! men ei nær saa stor, som du.

Kiartan.

Hver har sit eget Tankesæt, sin Handleviis.

Bodli.

Din Søster Hrefna, som har Gudrun saare kiær,
Og som, i dine Tanker, lutter Godhed er,
Seer altsaa ei det Onde, som du frygter for.
Gudrun besøger Hrefna her paa Hiardarholt;
Din Fader Olaf har tilladt dem beggeto
At boe tilsammen i det smukke Giæstehuus.
Og finder du da farligt ei Besøget der,
For Hrefnas Dyder?

Kiartan.

Jeg har end ei Staven brudt
Reent over Gudrun; — tvertimod — det muligt er,
At blodig Uret jeg den unge Qvinde giør;
Thi Siælero behøves til retfærdig Dom;
Og Hvo har Ro, naar Gudruns Øie paa ham seer?
Naar med sit Blik, saa siælefuldt, men skottende
Med yndig Kløgt, hun faaer mig til at rødme for

Min egen Svaghed, og til, som en Pebling, bly
At nedslaae Øiet for min egen Modløshed?

Bodli.

Du elsker hende, Kiartan, det er altfor vist.

Kiartan.

Og vide maa jeg vist, og det endnu idag,
Om Gudrun ynder mig igien. Jeg holder ei
Den Længsel ud, og Veemod skal, som Nattedug,
Ei bringe Koldesygen i mit friske Blod.
Min Fader har udrustet alt et prægtigt Skib;
Til Norge vil han sende mig, og til Bedrift,
At jeg skal glemme Qvindens List og Underfund;
Men prøve maa jeg Malmet dog endnu engang,
Om ei maaskee det er et reent, et herligt Guld.
Hvis jeg en ægte Perle fandt, da bli'er jeg her;
Ei hele Havet yder end en Skat, som den;
Men greb jeg Skum, da bruse skal Skumbølgen snart
Om Snekkens begetsorte Bryst; i Storm og Lyn
Meer tro, end hendes rænkefulde Svanebarm!

(Gaaer.)

Bodli (ene).

Ja grandsk kun, Kiartan! Grandsk for dig — og grandsk for mig!

Thi elsker hun dig ei, da vover jeg at frie.
Maaskee da skiænkes mig, hvad Freia nægted ham.
Hun er, som han, af hidsigt og uroligt Blod;
Ei ægte nordisk: han er irsk, og Moderen
Til Gudrun en forthaaret Viv fra Sikilei.
Welsk, siger Kiartan, flyder Blodet; ingen Frugt
Af Iduns Guldkar; gyldent slutter Skallen dog
Om Saften — sød — men uden Fasthed, uden Stof;
Dog lædsker denne Saft hoistvederqvægende! —
Jeg ynder hende meer end Kiartan; skiøndt jeg har
Fra Barnsbeen vænt mig til hans stolte Hidsighed,
Og Meget taalt; deels af en Slags Taknemlighed,
Fordi hans Fader fostred mig. Men Alting har
Sin Grændse. Lad nu Freia raade, som hun vil!
Halvparten af de Slagne hører hende til.
(Gaaer.)

Gudrun, Hrefna og **Kiartan** komme fra den modsatte Side.

Hrefna.

Du troer ei, Kiartan, hvad det er et yndigt Qvad,
Som hun har digtet om vor Slægt, om dens Bedrift.
Gudrun, jeg beder, lad dog Kiartan høre det!

Gudrun.

Du skader mig kun, Hrefna, med for megen Roes.
En slet og ret Fortælling, andet er det ei.
Det er kun Rimet, som har kildret Øret dig;
Thi Digtet skurrer ei med skarpe Bogstavlyd,
Som Eders Skialde bruge det; det klinger i
Den velske, bløde Tone, som min Moders Sprog.

Hrefna.

O Kiartan! det vil glæde dig at høre det;
Det siger, hvad at vide du har ønsket længst.

Kiartan.

Jeg beder, Gudrun, lad mig høre dette Qvad!

Gudrun.

Ja kostbar vil jeg   giøre mig. Jeg har
Alt varet dig: det er kun noget Dagligdags.
Men — dagligdags man nøies med til daglig Br
Den Smule Tid, det koster dig at lytte til,
Anvendte du dog knap paa noget Bedre nu.

Kiartan.

Nei sikkert ikke!

Gudrun.

See! der staaer en Bænk af Steen,
Indbydende til magelig Taalmodighed.

Kiartan.

Saa sætter Eder begge! Min Nysgierrighed
Er ei taalmodig, den kan ikke sætte sig;
Og mindst naar du mig læser om Forfædres Daad.

Hrefna.

Og mindst naar Kiartan hører, hvad han venter mindst.

Gudrun.

Forfædres Daad i Qvindemund kun klinger spag.

(Hun sætter sig med Hrefna, tager et lidet Pergament frem og læser.)

Ketil var en mægtig Jarl,
Hist paa Thrønders Klippeborge;
Men for Haralds Enemagt
Flyede han og drog fra Norge.

Drot i Skotland blev han snart,
Ketil vandt sig der et Rige;
Men hans Datter Aude maa
For sin Faders Fiender vige.

Hun til Island med en Skat
Kom, beundret tidligt, silde.
Paa sin sidste Levedag
Giorde hun et prægtigt Gilde.

Olaf, hendes Ætling der,
Blev til Arving høit forkyndet.
Derpaa gik hun til sin Seng,
Hvor hun fandtes død paa Hyndet.

Høilagt blev hun i et Skib;
Guld med hende man begraved;
Barn af hendes Barnebarn
Høskuld var, en Helt paa Havet.

Eengang han til Siølund drog,
At besøge danske Frænder;
Paa et Marked der en Mø
Skuer han, som Ingen kiender.

Deilig var hun, ung, men stum;
Taarer ned ad Kinden trille;
Trællequinde solgtes hun;
Høskuld kiøbte sig en Frille.

Kommen hid til Island, hun
Vandrer fiernt paa Fieldets Stene;
Høskuld træffer hende der
Eengang, da hun troer sig ene.

Kiærligt med sin spæde Søn,
Skiult af Stenens høie Dysser,
Taler hun et fremmed Sprog,
Mens hun liden Olaf kysser.

Det er irsk, det sære Sprog,
Og snart Fader Høskuld fatter:
Moderen Melkorka var
Konningens, Myrkiartans, Datter.

Snart besøgte Høskuld nu
Irlands Drot, sin Svigerfader;
Hialp ham udi mangen Strid,
Hielmbedækt, i Staalets Plader.

Men da Kongen byder ham
Arving til sit Land at være, —
For at undgaae Brodertvist,
Vægrer han sig ved den Ære.

Hiem til Island længes han
Efter gule Marker saare;
Hvor Melkorka efter ham
Græd en utaalmodig Taare.

Hendes Søn er Olaf Paa,
I sin Pragt en Paafugls Lige.
Olaf blev en deilig Mand,
Hver en Svend ham maatte vige.

Een dog fandtes mere smuk;
Hvor forskiellig er dog Smagen!
Kiartan, Olafs egen Søn,
Høvisk, tapper, velopdragen.

Jeg — af Olafs tvende Børn
Foretrækker langt hans Datter.
Hermed ender Gudruns Digt! —
Kan I bare Jer for Latter?
(Hun springer op og leer.)

Hrefna.

Det sidste Riim ei stod der, da du læste det
For mig; det har du tilsat.

Gudrun.

Da du hørte det,
Var det ei ganske færdigt, — nu er Qvadet endt!

Hrefna
(river Pergamentet fra hende).

Det staaer ei skrevet! Kiartan, vil du bare see:
Det har hun tilsat siden af Skalkagtighed.

Gudrun
(tager Pergamentet igien).

Nu — skrevet eller ikke skrevet — Vers maa først
Man digte, Hrefna, før man kan nedskrive dem.

Kiartan.

Min Søster! du har endnu ei vor Fader sagt
Godmorgen.

Hrefna.

Nei; og Dauren ei beredet end.
Og muligt har den vene Gudrun end et Riim
Nys faaet færdigt, som ei Hrefna høre skal,
Men Gudrun læser dig, naar I er ene to.
(Gaaer.)

Kiartan.

Jeg kan ei famle længer i Uvidenhed,
Som i en bælmørk Nat, hvor Himlens Hvælving, skiøndt
Af Stierner fuld, er uden klare Maaneskin.
Lad Maanen lyse! den er Kiærlighedens Sol.

Gudrun.

Den lyser ei stort bedre dog end Stiernerne;
Den viser, Kiartan, dig din egen smukke Drøm.

Kiartan.

Nei, Gudrun! Freias Maanskin er ei Giøglelys.

Gudrun.

Hvad vil du?

Kiartan.

Komme snart til Maalet!

Gudrun.

Daare! veed
Du ei, at Livets bedste Fryd netop bestaaer
I denne Stræben? Maalet, Kiartan, er din Grav.

Kiartan.

Lad som et Barn mig ikke gaae i Freias Lund,
Og steds forfeile Veien til Gudindens Huus!

Gudrun.

Kun liden, Kiartan, er den skiønne Freias Lund;
Men den er anlagt med særdeles List og Kløgt;
Med mange krumme Gange, der bedrage dig,
Med indbildt Strækning — vundet ved Tilbagegang.
Gik du den lige Vei, — da gik du ingen Vei.

Kiartan.

O daar mig ei med Talemaader!

Gudrun.

Vel! saa lad

Da denne Gienstand fare, der saalidet kan
Undvære smukke Billeder, som Legemet
Sit Vintervadmel, at det ei skal døe af Frost. —
Jeg glæder mig særdeles med Veninden er,
Den snilde Hrefna; hendes vakkre Broder er
Mig næsten ikke mindre kiær; jeg føler mig
En Søster mellem Jer; og til Beviis derpaa,
Saa tag mit Kys, og vær mig stedse dyrebar!

(Hun kysser ham.)

Kiartan (henrykt).

I Guder!

(Han vil omfavne hende, hun træder tilbage.)

Gudrun.

Kom nu! Lad os nu til Dauren gaae!

Kiartan.

Til Dauren? Guders Mundgodt drak jeg af din Mund;
Saa sød er ikke Odins Viin, Valkyriens Miød; —
Meer end dit Ord, dit Kys tilstod din Kiærlighed.

Gudrun (kold).

Min Kiærlighed? Vistnok! Min Søsterkiærlighed.

Kiartan.

Du elsker mig!

Gudrun.

Som Søster! Vær en Broder mig,
Og uforandret finder du mit Sindelag.

Kiartan.

Som Søster?

Gudrun.

Saadan kan kun Gudrun elske dig.
End er mit Hierte frit, jeg vil ei daare dig.

Kiartan.

Du daarer mig! Det glæder dig at pine mig;
Saaledes kysser Søsteren sin Broder ei,
Og var der ikke Kiærlighed i dette Kys,
Saa var der Falskhed.

Gudrun.

Ret saa! Du fornærmer mig!

Kiartan.

Du leger med den høie Freias Himmelild,
Som med en jordisk Moses kolde Lygtemand.
Endnu engang jeg byder, Gudrun, dig min Haand!

Vær min, og jeg er lykkelig. Maaskee dit Ord
Var Følge blot af Vaklen og af Qvindefrygt.

Gudrun.

Oprigtig talt: — jeg, Kiartan, kan ei elske dig!

Kiartan (forbittret).

Saa sondersliber jeg den Hiertets Rosenkrands,
Som mine Længsler og som Haabets Ønsker bandt!
Igien jeg føler mig saa fri som Fugl i Luft,
Der slap af det forræderiske Fangebuur.

(Gaaer.)

Gudrun (ene).

Ja flyv du kun! Du mærker ei den Traad, du har
Om Benet; Gudrun holder den; din Flugt er kort. —
O hvor det dog er kildrende for Qvindens Hu,
At tvinge Mandens Stolthed, hans Selvstændighed!
Hvad Sødhed eier Elskov vel saa sød som den? —
Men, Gudrun, du maa vogte dig for Svaghed selv,
At du kan længe trodse som den Seirende.

(Gaaer.)

Olaf Paa kommer og seer tilfreds paa Bygningen.

Mit Gudehuus bestraaler Solens varme Glands.
Ja, det er Valhalsguderne, som hilse mig,
Fordi en Hal jeg bygged dem paa Øen her,

Paa denne Steenkurv, fuld af Nordens bedste Frugt.
Hvi staaer du dog saa høit i Nord, du skionne Kurv?
Hvi kiørte dig ei Gefion, med sit Jettespand,
Hvor Irland staaer, min Moders Land? Nu spilder sig
Din bedste Kraft i golde Dysser. O men dog
Guldgule Mark henbølger under Fieldets Hang;
Og end har Stormen ikke kuet Skovens Top,
Som vist i Fremtidsdagene nedsynke vil,
Naar Kraften, naar Begeistringen er sunken alt.
Da staaer ei heller længer Olafs Gudeskuur.
Dog ogsaa Den, som virker i sin Samtid stærk,
Er Fremtids Kæmpe. Christendommens Drom skal ei
Saasnart fortrænge Guders muntre Heltekreds;
Thi Nordens Guder ei, som Irlands, skotske Fields,
Er Taare=Taagebilleder paa Klippen kun.
Og kiært er mig det Hverv, som mig Vaulundur gav,
Da jeg blandt disse Hyrder ei kan svinge Sværd.
Men Kiartan duer ei til Smed; og han skal bort —
Ud til Bedrift — og bort fra Gudruns Fangenæt.

Kiartan kommer.

Olaf.

Min Søn! jeg tale maa med dig et venligt Ord.

Kiartan.

Glad aabner sig min Siæl for Fadervenlighed.

Olaf.

Til Glæde just ei egner sig min Tale dog.

Kiartan.

Vort største Hiertekammer er bestemt for Sorg.

Olaf.

Du ynder Kunsten, som din Fader lærte dig.

Kiartan.

Du lærte Kiærlighed til den mig ligerviis.

Olaf.

Ei, Kiartan, vil jeg svække denne Kiærlighed;
Men Lyst til Kunst at øve maa jeg røve dig.

Kiartan.

Hvorfor?

Olaf.

Vaulundur ei til Kunstner stempled dig.

Kiartan.

Det veed du vist?

Olaf.

Jeg vidste det alt længst, min Søn!
Men taug, og skiulte det for dig — og for mig selv

Kiartan

(tager en Hammer af sit Bælte og kaster den fra sig).

Tak, for du talde; det beviser Agtelse.
Jeg lover, Olaf, at du aldrig rødme skal
For Fuskeren, din Søn.

Olaf.

Est du fortørnet?

Kiartan.

Nei
Jeg veed, det koster Fader=Overvindelse,
At gierne du en kløgtig Smed i Kiartan saae,
Ifald Naturen vilde det.

Olaf

(trykker venligt hans Haand).

Den vil det ei!

Kiartan.

Godt!

Olaf.

Jeg begriber, hvor det smerter Hiertet dig
At skilles fra Vaulundur.

Kiartan.

Alt er Vane, Fa'er!
At skilles fra? Vi fødtes for at skilles fra.

Jeg Freia selv har sagt i denne Stund Farvel,
Saa kan jeg fagtens skilles fra den halte Smed.

Olaf.

Fra Freia selv?

Kiartan.

Fra Gudrun.

Olaf.

Hun er Freia slet.

Kiartan.

Sandt nok! Hun græder ei for Odur; — tvertimod
Hun lader Odur græde, — (stærk) men han græder ei!

Olaf.

Min Søn!

Kiartan.

Min Fader! du et Skib tiltaklet har,
Som Kiartan bringe skal fra Island. Længe holdt
Et Anker ham i Havnen; men det brast idag.
Vaulundur svigter? Freia? Lad dem fare da!
Jeg tigger ei om Gunst af den, der vrager mig,
Var han selv Gud, ja var det en Gudinde selv.
Men skilles fra sin Fader, Søster, samme Dag,
Som Kunsten haaner, Elskov vender Ryggen mig,

Det kunde synes haardt for Den, som ikke veed,
At Skiæbnen træffes haardest, naar det ventes mindst.

Olaf.

Det Anker, som dig brast, som Haab du kaldet har,
Var kun en kulsort Rod, Rod af din Lidenskab.
Tak Guder, hvis du rev den ud med mindste Trevl!
Thi Gudrun, Søn, fortiener ei din Kiærlighed.
Ei hindre kunde jeg, for hendes Frænders Skyld,
Til Hrefna det Besøg; men Følgen viste sig
Desværre, som det aned mig; thi hvor hun er,
Der gaaer det galt. Togange var alt Gudrun gift,
Skiøndt knapt hun fylder tyve Aar. Den første Mand,
Man siger, ærgred hun ihiel, den Anden faldt
Fra Skibet, drukned; hun begræd ham saare lidt.
Paa Mødreside stammer hun fra Sikilei,
Hvor Qvinden lefler, hendes Fader stammer ned
Fra den Halgerde, som i Nials og i Gunnars Huus
Blev Manges Bane, stolt og deilig som hun selv.
Snart hentes Gudrun atter hiem. Men reis idag!
Den Lidenskab, som slumrer, kunde vaagne let.
Iil til Bedrift! Jeg vil ei foreskrive dig
Bedriften, Kiartan! Læremester Hændelsen

Er ofte bedst; saa var den mig, saa være den
Dig med. Jeg Kunstnerhamren har berøvet dig,
Til Giengield tag mit Heltesværd!
(Giver ham det.)
Det bruger du
Som ægte Kunstner, kiender jeg min Ætling ret.
Begravet bli'er ei Nordens Rigers bedste Kraft
Paa disse Klipper; Kraften vender ofte did,
Hvorfra den udsprang; Skialden som er Kongen kiær,
Slaaer godt med Sværd, som godt han slaaer sin
Harpestræng.
Følg mig til Stranden, Søn! hvor Skibet venter dig.

Kiartan.

Jeg følger dig, og reiser bort, saasnart jeg har
Min gode Søster sagt Farvel.

Olaf.

Men Gudrun ei!

Kiartan.

Paa Klippen staaer hun som Thorgerdur Horgabrud,
Og blæser mig fra Landet med sit Vægelsind.
(De gaae.)

Gudrun og **Bodli** komme.

Bodli.

Der gaaer han ned til Stranden med sin Fader alt,
At see det Skib, som seiler bort med ham idag.

Gudrun.

Du følger med, ei sandt?

Bodli.

Jeg hidtil fulgte; men
Det kieder mig tilsidst at være Følgesvend.

Gudrun.

Jeg troede, der var mellem Jer Fostbroderskab.

Bodli.

O jeg har Kiartan mere kiær, end han har mig.

Gudrun.

Hvo veed hvad Kiartan svared, hvis han roste sig.

Bodli.

Heel ordknap var han, da han nys gik bort fra dig.

Gudrun.

Ei munter, som den Fugl, der slap sit Fangebuur?

Bodli.

Nei, vred som Biornen, naar ham lægges Mund-
kurv paa.

Gudrun.

Det glæder mig!

Bodli.

Dig glæder hans Forbittrelse?

Gudrun.

Du veed, man siger: jeg er ond af Sindelag.

Bodli.

Bagtale!

Gudrun.

Hvoraf veed du det?

Bodli.

Fortørnes du,
Fordi man tænker Godt om dig?

Gudrun.

Nei, tænk du kun!

Bodli.

Foragter du mig?

Gudrun.

Jeg foragter ingen Helt.

Bodli.

Endnu har Heltegierninger jeg ikke viist.

Gudrun.

Saa viis dem, naar du følger Kiartan Olafsøn.

Bodli.

Os begge qvit du være vil, det mærker man.

Gudrun.

Maaskee den Ene helst jeg dog tilbageholdt.

Bodli.

Ham lod du gaae.

Gudrun (leer).

Jeg holder heller ei paa dig.

Bodli.

Saa skal da Bodli dele Kiartans Skiæbne?

Gudrun.

Ja!

Men Kiartan ikke Bodlis.

Bodli.

Det er Gaadesprog —

Modsigelse! —

Gudrun.

Som dog der er en Mening i.

Bodli.

Saameget seer jeg, at du ikke lider mig.

Gudrun.

Hvad, Kiære, har da bragt dig paa den sære Tro?

Bodli.

Som Aalen smutter smidig du mig af min Haand,
Naar den vil gribe.

Gudrun.

Det beviser ingenting!
Den vil ei klemmes, derfor smutter Aalen ud.

Bodli.

Forklar dig mere tydeligt.

Gudrun.

Det skal jeg, Ven!
Naar du tilbagevender med Berømmelse.

Bodli.

Du giver mig da Haab endnu?

Gudrun.

Jeg Haab? Hvorom?
Jeg siger blot: saa skal jeg tale tydeligt.

Bodli.

Farvel til den Tid da!

Gudrun.

Farvel!

Bodli.

Ræk mig din Haand!

Gudrun.

Ja gierne!

(Rækker ham den.)

Bodli.

Den er skion!

Gudrun.

I Norges, Danmarks Land
Du vist vil finde Hænderne langt smukkere.

Bodli.

Men Qvinderne saa stolte knap jeg finder der.

Gudrun.

Tak for din Roes! Det huer mig at være stolt.

Bodli.

Der kommer Kiartan med sin Søster.

Gudrun.

Saa Farvel!
Han Skibet har beseet, besee det ligerviis!
Den samme Ganger ogsaa jo bortbringer dig.

Bodli.

Jeg troede, Gudrun, at du før bortviste ham.

Gudrun.

Paa ingen Maade! Utaalmodig gik han selv;
Jeg havde gierne længer venligt talt med ham,

Og mit Farvel han have maa saavel som du.
Du fik alt dit; tag det igien forsidstegang!

Bodli.

Forsidstegang?

Gudrun.

Jeg ynder intet langt Farvel,
Et langt Velkommen venter, naar vi sees igien.

(Bodli gaaer.)

Kiartan kommer med **Hrefna.**

Hrefna.

Min Broder, vær nu snild!

Kiartan

(lægger sin Haand paa hendes Skulder og trykker hendes Haand).

Din Bøn opfylder jeg!

(Hrefna gaaer.)

Kiartan.

Min Søster, Gudrun, vil at jeg skal sige dig
Farvel, før bort jeg reiser. Hun har ganske Ret,
Jeg gik fortørnet før fra dig, fornærmed dig.
Min Beile vil du ikke være; — du er fri,
Og man skal ikke tvinge Folk til Kiærlighed.
Min Søster vil du være, men det er du ei;
Thi Elskovslænker smedder Freia paa en Dag,

Men Broder=Søsterbaandet væver langsomt først
En Levetid. Dog hvad du er, og hvad jeg ei
Forglemme burde: du er Olafs, Hrefnas Giæst.
Paa Giæstevenskabs Bud tilbage kommer jeg,
At hilse dig til Afsked i al Høviskhed.

Gudrun (venlig).

Jeg takker dig!

Kiartan.

Et roligt og et mildt Farvel!
Du har helbredet, Gudrun, for min Svaghed mig,
Og, — som du seer — mit Øie taaler ganske frit
At møde dit.

Gudrun.

Farvel! — Men, Kiartan, da du dog
Undskylder dig for mig i bitter Afskedsstund,
Tillad da Gudrun ligerviis Undskyldningen.
Tilgiv mig, hvis et daarligt Ord har krænket dig!
See, Kiartan, Hiertet tænker ei, det føler kun,
Det maa betroe sin Sag til Tungen, Sprogets Tolk;
Men Sprogets Tolk, saa flink den er, dog saare slet
Kun oversætter, hvad ei noget Sprog formaaer.
Du harmedes, fordi jeg før ei mere snelt
Dit Ønske kom imøde? See, togange var

Jeg Brud og Viv; — ulykkelig, — fordi jeg svag
Strax fandt mig i hvad Frænder og hvad Beileren
Af mig forlangte; — kan jeg da fortænkes i,
Om langsomt jeg betænker mig den tredie Gang?

Kiartan.

Og elsked du tilforn ei dine tvende Mænd?

Gudrun.

Nei, ingen af dem, ingen af dem elskte mig.
Der spurgtes ei om Kiærlighed. I dette Land
Er Bryllup Brudkiøb: Pengehandel, intet meer.

Kiartan.

Jeg bød dig meer!

Gudrun.

Og hvoraf veed da Kiartan vel,
At Gudrun intet meer tilovers har for ham?

Kiartan.

Du selv har sagt det!

Gudrun.

Kiartan, tidt er Qvindens Ord
Kun Klædebond for qvindelig Undseelse!

Kiartan.

O jeg Lyksalige! Elsker du mig da igien?

Gudrun.

Den største Gave Qvinden give kan en Mand,
Er Tilsagn om sin Kiærlighed; o skil mig ei
Endnu ved denne bedste Skat! Naar du den har,
Har Gudrun intet mere, som kan fængsle dig.

Kiartan (smilende).

I Fængsel altsaa stedse vil du have mig?

Gudrun.

Jeg med et Ord ei hæve vil dit Trylleri;
Maaskee fordi det mig fortryller meer end dig.

Kiartan.

Forhadt er mig den Reise nu, jeg lovet har
Min Fader.

Gudrun.

Hold dit Løvte, Ven! Hiemfødning maa
Du ikke være, reise bør hver ædel Svend.

Kiartan.

Jeg loved, ei med Gudrun at trolove mig.

Gudrun.

Det maa du holde. Jeg troloves ei med dig;
Det har jeg sagt dig eengang alt, gientager det.
Lad Tiden, Skiæbnen raade! Kommer du engang
Tilbage med den samme Glød i Hiertet end

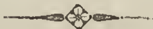
For Gudrun, nærer hun for dig en lignende,
Saa vorder hun din Hustru; men er Ilden slukt,
Saa bli'er der ingen Troløshed at harmes ved.
Og dermed er for dennegang Samtalen endt!
Dog — hvis du atter ei forsmaaer, som sidst, et Kys,
Saa gives det dig her i al Oprigtighed.
Udtyd det som du vil!

(Hun kysser ham.)

Kiartan (henrykt).

Nu kan jeg tyde det!

(De skilles ad.)

Anden Handling.

En skiøn gothisk Sommerhal i Norge, med aabne Buer til begge Sider.

Bodli. Brand, en Skipper.

Bodli.

Hvor glædeligt, i fremmed Land at træffe strax
Saamange Landsmænd; fire Skibe fra vor Øe
Ved Nidarelvens Bredder.

Brand.

Maa jeg raade dig,
Saa søg med Landsmænd ei for megen Omgang dog,
Imens du reiser.

Bodli.

Hvorfor ei?

Brand.

Du reiser ei,
At finde Hiemmet ude; for at finde det,
Du mageligst var bleven hiemme; reise giør
Du for at træffe noget Nyt.

Bodli.

Jeg er alt kied
Af dette Ny, og Hiemvee stærkt betager mig.

Brand.

Søsyge Hiemvee kaldes kan paa faste Land;
Betving dit Onde mandeligt i Førstningen,
Saa har det ingen Nød.

Bodli.

Jeg kan ei tvinge det.

Brand.

Saa følsom? Ei, du seer just ei saa følsom ud;
Det er vel mere Grille, sikkert Egensind.

Bodli.

Du reiser jo alt hiem idag?

Brand.

Jeg reiser hiem
Med Kiøbmandsvarer; borte var jeg dog et Aar.

Knap fiorten Dage var du her og vil alt hiem,
Som lille Barn, der holder Mo'er i Skiorterne.

Bodli.

Hør, Brand! af Alle kaldes du den Gavmilde,
Viis ogsaa mig den Gavmildhed og tag mig med!
Ifald du vil, betaler gierne Fragten jeg.

Brand.

Du vil forlade Kiartan?

Bodli.

Han har mig forladt;
Paa Reisen har jeg mistet hans Fortrolighed.
Før skiendte han dog tidt paa mig, vi klamredes;
Det var vel ogsaa galt, men ei kiedsommeligt;
Nu tier han og sluger mig med Oinene.

Brand.

Hvad har du da giort ham imod?

Bodli.

Jeg? Ingenting!
Jeg er forelsket i den samme Viv, som han;
Det er min hele Brøde.

Brand (leer).

Den er liden ei!

Bodli.

Maaskee det er slet ingen; thi det muligt er,
Ja meer, sandsynligt, at hans første Kiærlighed
Er dunstet bort i disse fiorten Dage, da
Han ofte seer og taler med Skion Ingeborg,
Kong Olafs Søster.

Brand.

Mener du, at Kiartans Haab
Tør strække sig saa vidt?

Bodli.

For Kiartans stolte Sind
For lang er ingen Strækning, intet Maal for høit.

Brand.

I er med norske Konningen i Fætterskab.

Bodli.

Hun viser ham al Venlighed; de sammen gaae
Hver Morgen lange Veie. Kongen ventes hiem!

Brand.

Han overrumpler os maaskee forklædt idag;
Det morer ham endnu at gaae paa Eventyr.
Han kommer hiem fra et mærkværdigt Frieri.

Bodli.

Det var jo til den svenske Dronning Sigrid?

Brand.

Ja!
Bestemt af Statskløgt; men Naturen overgik
Optugtelsen! Da Kongen saae den gamle Viv,
Som endnu holdt paa Hedenskab, da kasted han
Opbragt sin Handske Dronningen i Ansigtet.
Nu frier han til Svend Tveskiægs Søster.

Bodli.

Han er Helt;
Og blot ei Helt, han har opbygget Nidaros,
Den skiønne Sommersvale her er Olafs Værk,
Og Ormen lange, Skibet bliver ogsaa bygt,
Og Kirken!

Brand.

Deiligt, vistnok, lyder Sangen der.
Jeg frygter at han christner os, og derfor vil
Jeg skynde mig afsted, for Olaf træffer mig.

Bodli.

Og, Brand, det er en Grund endnu til Følgeskab:
Jeg vil ei heller christnes, kan jeg undgaae det

Brand.

Ifald han overrumpler os, undgaaes det ei.
I denne Sag er Olaf ei at spøge med;

Og Den, som ei affværger strax sit Hedenskab,
Naar Olaf vil, ham træffer ofte pinlig Død.

Bodli.

For Valhals Guder lod jeg mig kun pine kort. —
Der kommer Ingeborg!

Brand.

Farvel!

Bodli.

Du ta'er mig med?

Brand.

Paa andre Tanker, mener jeg, du falder nok.
Kom du alt hiem, da vilde Landsmænd lee dig ud.

Bodli.

Ifald jeg reiser hiem, er det til Landsmænd ei;
Det er til Landsmandinder.

Brand.

De kan ogsaa lee!

(Gaaer.)

Ingeborg kommer.

God Morgen, Bodli! Hvor er Kiartan?

Bodli.

Gaaet ud
At svømme; det er Guttens vante Morgenskik.

Ingeborg.

Min Broder har den samme Skik; han ligner ham.

Bodli.

Kong Olaf kommer hiem idag?

Ingeborg.

Maaskee han alt
Er kommen hiem. — Saa Kiartan har den samme
Skik?
Han er vel stærk i Vaabenleg?

Bodli.

Paa Island er
Der Faa hans Lige.

Ingeborg.

Her i Norge findes ei
Min Broders Lige.

Bodli

Island sammenlignes kan
Kun slet med Norge.

Ingeborg.

Men dog Eders kiekke Mænd
Med vore Helte; det er samme Helteslægt.

Bodli.

Ung Kiartans Moder var en Irsk.

Ingeborg.

Jeg veed det nok;
Det har han selv fortalt. Jeg kiendte Frænderne,
Da jeg som Barn var hos min Broder i Dublin.

Bodli.

Saa ynder du vel Kiartan for hans Frænders Skyld?

Ingeborg.

Han trænger ei til Bistand og til Andres Roes.

Bodli.

Sandt nok! Han giør sig yndet let ved eget Værd.
Paa Island selv, hvor Nidkiærhed er Skiødesynd,
Misundtes aldrig Svenden, naar han viste sig.

Ingeborg.

Et venligt Blik afvæbner let Misundelsen.

Bodli.

Ei Mændene misundte Landets bedste Søn.

Ingeborg.

Og Qvinderne?

Bodli.

De bare ham paa Hænderne.

Ingeborg.

Og Kiartan?

Bodli.

Bar sit Sværd og sin Baadshagestang,
Sin Meisel, i en hærdet Haand, og rakte den
Til Qvinder ei.

Ingeborg.

Han seer dog ei koldhiertet ud.

Bodli.

Med Tiden træffer ogsaa ham vel Freias Lyn.

Ingeborg (leer).

End traf det ei?

Bodli.

Saameget veed jeg, Kongemø!
Paa Island har endnu ei Straalen truffet ham.

Ingeborgs Jomfru træder ind.

Ingeborg.

Jeg kommer strax, Thorgerda!

(Til Bodli.)

Vist min Broder vil
Indbyde Jer tilbords idag. Farvel, tildes!

Bodli.

Jeg takker dig!

(Ingeborg gaaer med sin Tærne.)

Bodli (ene).

Saadan jeg hoist forsigtigt har
En herlig Fremtid, Kiartan, her beredet dig.
Du elskes af den elskelige Kongemø!
Det unge Hierte, som en Knup udsprunget nys,
Sig selv ei kiender, ei sin egen Følelse;
Og derfor skiuler hun sit Hiertes Tanker slet.
Hun er saa skiøn som Gudrun, — o langt skiønnere!
Aldeles ung, fast Barn endnu, og Søster til
Den store, mægtige Kong Olaf Tryggvason.
Du bli'er hans Svoger, Kiartan! Hvilken Lykke! Skiøn
Paa Lykken, paa din Pleiebroder Bodli, som
Dig grunder den. — Hvor let for mig her, med et Ord
At røbe ham, at sondersprænge Broen til
Hans Fremtids Held; men, tvertimod, den Bro, der
gaaer
Til dit Fordærv, og om just ei Fordærv, — dit Tab,
Den vil jeg sprænge. Gudrun passer ei for dig!
Der Trolddom er i hendes Ansigt, hvo det seer,
Ei glemmer det; men Kiartan, du maa glemme det.
Dit hidsige Væsen taaler hendes Fagter ei;
Det ærgrer dig; jeg leer deraf, jeg taaler dem
Og finder fuldtop Giengield i Forsoningen.

Farvel da, Broder! Hvis du troløs kalder mig,
Velgiøreren, din Ungdomsven, tilgiver dig!
(Gaaer.)

Olaf Tryggvason kommer i en graa Kaabe, fulgt
Kiartan, der ikke kiender ham.

Olaf.

Du svømmer godt, Islænder! Hvis du dig forstaaer
Saa vel paa anden Idræt, maa man rose dig.

Kiartan.

Kun liden Ære skaffed denne Svømning mig;
Du havde nær mig dræbt, da dybt i Elven du
Mig holdt, som liden Hundehvalp, der drukne skal.
En Blæsebælg du have maa i breden Bryst,
Der sluger Luft, som Ørkenens Kameler Vand.

Olaf.

Det er, som Alt, en Øvelse. Du holder dig
Saalænge fast paa Bund som jeg.

Kiartan.

Ja, hidindtil
Fandt ikke jeg min Overmand; men Meget vel
Paa Island kaldes Idræt, som er Smaating her.

Olaf.

Ei blot i Smaating finder du din Overmand;
Din Overmand kan være stor i store Ting.
Du skatter dig for ringe, hvis maaskee det ei
Af krænket Stolthed kommer, som sig troer for stor.
Hvad er dit Navn?

Kiartan.

Jeg hedder Kiartan Olafson.

Olaf.

Dog ei en Søn af den beromte Olaf Paa?

Kiartan.

Han er min Fader!

Olaf.

Kiartan! det fornøier mig
At see dig her.

Kiartan.

Det morer dig at see paa Den,
Som nær du havde druknet.

Olaf.

Det var aldrig skeet.
Jeg mærkte tydeligt paa din Bevægelse,
Naar det var Tid at slippe dig. Bliv ikke vred!

Kiartan.

Jeg var ei bange for at drukne.

Olaf.

Kiartan! jeg
Er bange for, du er for stolt.

Kiartan.

Frygt ei for det!

Olaf.

Jeg kiender dig, jeg veed dit Navn; du spørger ei
Om mit? Jeg har dog ogsaa eet.

Kiartan.

Jeg bryder mig
Ei om at vide det.

Olaf (leer).

Du skal dog vide det.

Kiartan.

Hvad hedder du da vel?

Olaf.

Kong Olaf Tryggvasen.
(Kiartan vender sig og vil gaae.)

Olaf.

Du gaaer? Hvor vil du hen?

Kiartan.

Strax reise bort igien.

Olaf.

Hvorfor?

Kiartan.

Fordi jeg Lykken her alt har forspildt.

Olaf.

Paa ingen Maade. Du er Yngling, jeg er Mand;
Og troer du ei, at Olaf i et broget Liv,
Hvor Eventyr og hvor Bedrift afvexlede,
Som Sol og Regn en Foraarsdag; — troer du, at jeg
Har ikke lært at slaaes med Ubesindighed,
Omfindtlighed, og mandigt at tilgive Sligt?

Kiartan.

Jeg takker, Herre, dersom du tilgiver mig.

Olaf.

Jeg let tilgiver; kun i een Ting er jeg stræng;
Dog derom, Kiartan, vil vi ikke tale strax.
Du er min Maag; din Stammefader Ketil var
I Slægt med min; din Bedstemo'er Melkorka var
Beslægtet Gyda, som mig skaffed Riget hist
I Irland, i Dublin, men tabt ved hendes Død,
Og ved mit eget Sindelag: jeg foretrak

At vorde Norges Konning. Vær velkommen mig!
Dit Væsen, Kiartan, og dit Ydre huer mig;
Ja selv din Stolthed. Ynglingsoverdrivelsen
Nødvendig er, og der Formeget være maa
Af Det, hvoraf om stakket Tid let bli'er forslidt;
Thi Tiden tærer. Glem da nu Forstemningen,

(Leer.)

Og at jeg vilde drukne dig!

Kiartan.

Jeg skammer mig!

Olaf.

Det skal du ei! Hvor kunde du da tro, at Den,
Som giorde dit Bekiendtskab under Badningen,
Var Norges Konge? Men det er min gamle Viis
At overraske Folk. Fra Reisen kom inat
Jeg ubemærkt, og før jeg her fik Nogen sagt
God Dag, — min egen Søster ei — var Olaf alt
I Vandet. Dagen bliver heed, og Morgenen
Var kiøl og sval. Jeg trængte til Forfriskelsen.

(En Huuskarl træder ind med tvende Kaaber.)

Olaf (til Kiartan).

Du har endnu, som jeg, blot Morgenkofte paa.
Min Søster kommer strax, og snart jeg venter her

De thrøndske Høvdinger i denne Sommerhal.
Jeg beder, Kiartan, du tilstede være vil
Ved Sammenkomsten; hvad jeg har at sige dem,
Vedkommer vistnok egentlig kun dem; men du
Kan ogsaa høste Nytten af Samtalen dog. —
Modtag en bedre Kaabe her af Kongens Haand,
Til Velkomstgave! Gaven vil du ei forsmaae
Af Den, som saae dig i Naturens bedste Dragt,
Da førstegang vi taldes ved.

Kiartan.

Jeg takker dig!

(Trællen hielper dem Kaaberne paa.)

Kiartan (afsides).

Maaskee vil mine Landsmænd dog bebreide mig,
At jeg har taget Kaaben; de vil sige: jeg
Har underkastet mig Kong Olaf; men det er
Umuligt meer med Trods at møde Venlighed.

Olaf.

Der kommer alt min Søster; har med hende du
Bekiendtskab giort?

Kiartan.

Alt flere Dage var jeg her,
Og Ingeborg Værtinde var, som Olaf Vært.

Olaf.

Deri hun giorde saare vel.

Ingeborg kommer.

Olaf

(omfavner hende).

Min Søster! du

Alt kiender Kiartan?

Ingeborg.

Ja, min Broder! Kiartan er

Vor Maag.

Olaf.

Jeg veed det. Tal med ham en liden Stund,
Mens jeg hidbringer hine throndske Høvdinger.
Mig huer Gutten saare vel!

Ingeborg.

Han ligner dig!

Olaf.

Gid han i Aanden ogsaa vilde ligne mig.
Det skulde glæde mig, hvis denne fagre Svend,
Hvis første Blik mig mødte, som en gammel Vens,
Og som mit Hierte synes, det har længe kiendt,
Uagtet al den Muthed, der indhylled ham;

Det skulde glæde mig, hvis han gik rette Vei,
Og giorde mig det muligt ret at elske ham.
(Gaaer.)

Kiartan.

Hvad mener Kongen?

Ingeborg.

Kiartan, ak hans Venlighed,
Saa venlig end den er, mig bringer Hiertet til
At isne.

Kiartan.

Siig mig, Ingeborg, hvi frygter du?

Ingeborg.

Saa gierne jeg i Norges Land dig, Frænde, seer,
Jeg ønskte dog, du var paa Island alt igien,
Hos Fædreguder, ved din Faders Gudehuus.

Kiartan.

Jeg har jo sagt dig alt, jeg duer ikke til
Som Faders Medhielp at udhugge Guderne.

Ingeborg.

Gid da i Hiertet heller ei du præged dem.
Troer du paa Valhals Guder?

Kiartan.

Taler jeg med dig,
Saa aabner sig mit Hierte, som for egen Hu.
Jeg veed ei om jeg troer paa dem; — jeg troer ei ret,
Oprigtig talt, paa egen Tro, — en Vane mig
Fra spæde Barndom. Lunken i det mindste blev
Mig Troen i mit Hierte. Gudsbedrifterne
Jeg hørte gierne, som et andet Eventyr;
Heel sindrigt, smukt og yndigt, — herligt Skialdeværk.

Ingeborg
(griber henrykt hans Haand).

O Kiartan! hvor du glæder mig. Men sig mig først:
Hvad Indtryk paa dit Hierte gior vor Christendom?

Kiartan.

Jeg kiender den for lidt til at bedømme den;
Og — som det lader — ikke den begribes vil
Af menneskelig kort Forstand. Men Himlens Ting
Begreb vel heller aldrig dette Livs Forstand.
Just det, som ei begribes kan, maa Siælen troe.
Det Jordiske — dertil behøves Guder ei;
Og Valhals Guder er kun Jordens Billeder.
Jeg nægter ikke, naar jeg hører Sangen hist,
Det Sprog, som hører Hiernen ei, men Hiertet til;

Naar Røgelsen opstiger med de lette Skyer
Og trodser Støvets Tyngselsmagt; — og seer jeg Ham,
Paa Korset selv guddommelig og kongelig —
Da — men som sagt — jeg veed det ei, — ei ret
endnu!

Ingeborg.

Nu frygter jeg for Kiartan og for Olaf ei.
Der kommer han med alle throndske Høvdinger,
O gid de fromme, gid de kloge var som du.
(Hun gaaer.)

Kongen kommer med **Orm Lyrgia** og **de andre Høvdinger. Bodli** følger med paa Kongens Vink.

Orm Lyrgia.

Du har idag indbudt os, Konge! Bønderne
Vil snart dig alle svare høit paa Frostething.

Olaf.

Godt, Orm! Men dog med Eder først et Alvorsord.

Orm.

Thi kom vi, Herre! Tal, og vi skal svare dig.

Olaf.

Saa siig mig først, hvad tykkes Throndhiems Bønder vel
Om Olafs Bud: Omvendelsen til Christendom?

Orm.

Vi Bønder vil, at du skal holde Landets Lov,
At du, som Sigurd Hladejarl, som Hakon Jarl,
Og alle Konger hidindtil før dig har giort,
Skal blote fromt til Guderne En Christen var
Alt Hakon Athelstein som du, men nødtes til
At tage Deel i Offringen, i Blotningen.
Og dig vi tvinge vil som ham; og hvis du ei
Dig lader tvinge, — nu saa vil vi dræbe dig.
Saa tale Throndhiemsbønderne, saa tale vi!

Olaf.

Ha, det var tappert tænkt, ei mindre tappert svart!
Men Olaf mangler heller ikke Tapperhed,
Og han kan svare Jer igien. — Ja — ret betænkt, —
Saa finder jeg betynget min Samvittighed
Af megen Brøde: jeg har haanet Guderne,
Vanæret dem; jeg med min guldbeslagne Stok
Slog Thor fra Stolen, sønderhug hans Billede;
Som Klods i Elven og med Reb om Halsen, han
Da maatte svømme, bundet til min Fiskerbaad.
Og Gudehuse brændte jeg, Blodstenene
Nedvælted jeg; — jeg føler det — jeg ægget har

Imod mig Guders Harme, maa forsone dem.
Men Offeret maa vorde stort, som Synden var.
At slagte Trælle, nedrige Forbrydere,
Det er et usselt Offer, der fortørner meer
De rige Guder; det kan ei formilde dem.
I andre Lande, hvor man offrer Mennesker,
Man bringer dem det Bedste! Saa har Hakon giort;
Den Jarl I høit beundre, vog sin egen Søn,
I Nødens Tid; det hialp ham vistnok saare lidt,
Vel sandt; men jeg vil blote meget meer end han,
At jeg kan vinde Gudernes Tilgivelse.
Jer, Høvdinger! Jer, Kiærnen af den bedste Kraft
I Throndelag, som jeg har stevnet hid idag,
Jer vil jeg offre! — slagte Jer paa Guders Steen.
Da smiler Odin, Asathor høit skoggerleer;
Og I, som længes efter Valhals Herlighed,
I selv vil række Struben froe til Godens Kniv.
Da sender Eder Odin strax sin egen Hest,
Den ottefodede Sleipner; og Valkyrien
Har Bægret fyldt, før I betræde Valhals Gulv.

Orm.

Drot — det er din Beslutning?

Olaf.

Ja, saasandt mig Gud
I Dødens Stund forløse vil med Christi Blod.
I Lunden staaer alt Offergoden, venter Jer
Med Øxen. — Hvorfor blegne Trondhiems Høvdinger?
Har I maaskee ei Lyst til denne Fart endnu?
Ei Skinkedampen lokker Jer til Odins Bord?
Ei Miød og Mundgodt, Kamp ei med Einheriar? —
O I har Ret! Jeg tvivler meget selv derom.
Jeg frygter selv, det er et farligt Giøglespil;
At Diævelen, som ganske sikkert venter Jer,
Alt skiærper Kloer, for af et blodigt Legem grumt
At slide bort til evig Qval den syndige Siæl. —
Men — hvis I heller stemples vil til Salighed,
Da venter Eder Præsten med den hellige Daab
I Kirken, hvor til Eder Kongen Fadder staaer.
Da sammenleve vi med Held et jordisk Liv,
Til Jesus Christus kalder os til Paradis.

(Høvdingerne tale sagte sammen, derpaa træder Orm frem for Kongen.)

Olaf.

Nu siger, hvad besluttet er, men kort og godt!

Orm.

Dit Bud at lyde, Konge, vi besluttet har;
Vi døbes vil og offre til den hvide Christ.

Olaf.

Det Svar har Himlens Engel lagt i Eders Mund,
Den harniskklædte Michael, Guds Sendebud.
Gaaer hen til Kirken! Skionne hvide Særker der
I Vaabenhuset skiænkes Jer; paadrager dem!
I Uskylds Dragt I knæle for den hvide Christ.

(Høvdingerne gaae.)

Olaf
(til Kiartan og Bodli.)

Islændere! tilstede var I her i Hal
Ved dette Møde; hvad er Eders Mening nu?
Thi hvad der gielder Throndhiems stolte Høvdinger,
Og siden alle Bønderne paa Frostething,
Det gielder — tidligt eller silde — Jer, som dem.
Dog overraskes skal I ei. Hvad svares mig?

Bodli.

Jeg, Konge! finder stort Behag i Christnes Skik,
Hvis kun den ei forleder til Blodagtighed.

Olaf.

Du seer, den har ei Tryggvason blodagtig giort.

Bodli.

Velan, jeg vil antage den. Du sender jo
Thangbrand til Island, for at christne Landet?

Olaf.

Ja!

Bodli.

Saa var det godt, ifald en Indfødt fulgte med.
Lad mig paa Toget følge Bispen, dobes først!
Jeg lover dig: min Daab vil som et Sædekorn
Paa Island skaffe Christendommen frugtbar Høst.

Olaf.

Velan, det skee!

(Bodli hilser og gaaer.)

Olaf.

Nu, Kiartan, Raden er til dig.
Du tier? Mæler ei et Ord? Hvad giør dig stum?

Kiartan.

Forundring, Drot! Forundring og Forbauselse.
Du tvinge vil?

Olaf (heftig).

Ja, jeg vil tvinge Godt i Ondt!

Kiartan (rolig).

Kald selv dig god; en Anden bli'er ei ond for det.

Olaf.

Jeg, Kiartan, har for længe taalt din stolte Trods!
Tidt boier jeg taalmodig megen Egensind;
Men i det Himmelske forstaaer ei Olaf Spøg.

Kiartan.

Jeg spøger ikke, jeg er høist alvorlig stemt.

Olaf.

Saa vil du ikke være Christen?

Kiartan.

Derpaa kan
Og vil endnu jeg, Olaf, ikke svare dig.
Men hvad jeg vil, det giør jeg efter eget Valg,
Især hvad Hiertet angaaer.

Olaf.

Hedninghiertet tidt
Er haardt som Steen.

Kiartan.

Det bliver ikke blødere,
Om end med Vredeshammeren du knuser det.

Olaf.

Misbilliger du denne Daad mod Thrønderne?

Kiartan.

De truede dig først med Døden; — Død mod Død!
Jeg ikke vil opkaste mig til Voldgiftsmand
Imellem dig og dem. Maaskee haardnakkede
De lukked langtid Øret for et Viisdomsord.
Det tirrer, det tildeels undskylder Strængheden.
Jeg kiender dem kun af en angst Taalmodighed;
Den kan jeg ikke lide.

Olaf.

Og hvad havde du
I deres Sted da giort?

Kiartan.

Naar først det kommen var
Saavidt — jeg troer, jeg havde ladt dig slagte mig!

Olaf.

Kiartan! det giør mig ondt for dig.

Kiartan.

Hvor giør det ondt?
I Hiertet ei; det hærder du mod Mildheden.
Men lad saa være! Dine Bønder taalte det,
De hylde dig, du tvinger dem med Sværdets Ret;
Men Islands Mænd ei agte stort dit Kongesværd.
Og hvis du i din Hidsighed forløber dig,

Og dræber her en fri, en uafhængig Mand,
Som kom, fordi han stolte paa din Giestfrihed;
Saa er det godt, at denne Mand er Hedning end,
Der stolt, som Harald Hildetands staalklædte Helt,
Med Øiet blinker ikke for dit Bøddelsværd,
Om ogsaa du afhugger først mit Øiebryn.

(Gaaer.)

Ingeborg, som er kommen ind under Slutningen af Olafs og Kiartans Samtale, iler hen til sin Broder og griber ængstelig hans Haand.

For Himlens Skyld!

Olaf.

Min Søster! du har alting hørt?

Ingeborg.

Og kommer, Olaf, for at frelse ham og dig!

Olaf.

Og mig?

Ingeborg.

Fra Døden ham, og dig fra Skiændselen,
Langt værre end Døden! Vad ei i for meget Blod!
At ei tilsidst, skiøndt christen Drot, du ligner Hel,
Med Dødningbeen i Haanden, for et Kongespir.

Olaf.

Et farligt Saar helbredes kun ved dristigt Snit.
At rask jeg mødte Trods med Trods hos Thrønderne,
Har reddet dem. De døbes nu, jeg har dem frelst.

Ingeborg.

Du straffer grumt den Blinde, som i Mulm ei seer.

Olaf.

Forbi er Natten, tændt er Kirkens Altarlys.

Ingeborg.

Den Døve, som endnu ei hørte Troens Ord —

Olaf.

Høit lyder Ordet, kraftigt og belærende,
For hver, som stopper Øret ei med Ondskabs Vox.

Ingeborg.

Lød strax du Herrens Røst? Lod du dig tvinge? Du
Var lang Tid Hedning mellem Christne, til engang
Den fromme Mand paa Syllingøen rørte dig.
Og hvorfor rørte dig og mig den skionne Tro?
O Blodtørst har alt Hedenskabet øvet længst;
At taale Forurettelser af Fienderne,
Det har dig Christus lært.

Olaf.

Som Qvinde taler du!
Hvad jordisk rører Hiertet, sødt, behageligt,
Det er ei Troens Hovedsag; det hellige
Mysterium forlanger stræng engang sin Ret.
Forgieves lyser Troens Fyrtaarn længer ei
Som Baunerne paa Dovrefield og Filefield;
Hvo nu sig ikke vogte vil, maa sønderslaaes
Paa Strængheds-Klippen; det er Skipperens egen
Skyld.

Ingeborg.

Som Hedning kaldte du din Søster Fylgie,
Din Engel har som Christen tidt du hende kaldt.

Olaf.

Og end, som før, du er mig kiær og dyrebar.

Ingeborg.

Men, Olaf, naar du straffer denne fagre Svend
Med Døden, straffer du med Død din Søster med.

Olaf.

Er han alt vorden dig saa kiær?

Ingeborg.

Ja, saare kiær!
Hvad aldrig jeg dig havde sagt, og ei mig selv

Tilstaaet klart, det tilstaaer nu et Dieblik,
Da Døden svæver over ham; han er mig kiær.
Vi talde sammen, vexled Tanker, Følelser.
Han aldrig har mig sagt et ømt og kiærligt Ord,
Jeg aldrig ham; behøves det, naar Hierterne
Forstaae hinanden? Olaf, du vil dræbe ham!

Olaf.

Nei, Ingeborg, jeg vilde gierne skaane ham.

Ingeborg.

Jeg veed, hans Hierte stemt er for den gode Sag;
Giv Tid, og du skal see, han dig imøde gaaer.

Olaf
(seer ud).

Der sidder han paa Stenen hisset tankefuld —

Ingeborg.

Og venter Døden!

Olaf.

Vi! jeg vil dog prøve ham.
(Gaaer hen til Indgangen og raaber.)
Kom Kiartan! Jeg vil tale med dig.

Kiartan kommer.

Her er jeg!

Olaf.

Staaer du ved din Beslutning?

Kiartan.

Var mit Vægelsind
Som paa dit Tag Veirhanens, Olaf, neppe fik
Til Dreiningen af dig det den fornødne Tid.

Olaf.

Du vilde døe, hvis jeg dig tvang til Christendom?

Kiartan.

Som Olafs Træl kan Kiartan ikke leve meer.

Olaf.

For Christi Kors du foretrækker Bøddelblok?

Kiartan.

Frivillig har jeg intet Valg at giøre her.

Olaf.

Hvad hindrer Valget?

Kiartan.

Olafs Utaalmodighed.

Olaf.

Men om nu Kongen lidt kun vilde prøve dig?
Hvis ei han vilde skade dig, nei tvertimod,
Taalmodig taalte din Foragt, som Frelseren

De blinde Fienders; overlod din Skiæbne dig; —
Hvad da?

Kiartan.

Saa havde selsomt vexelviis
Vi giækket her hinanden.

Olaf.

Hvad?

Kiartan.

Du havde dræbt
Den som en Hedning, der paa Blokken havde lagt
Sit Hoved som en Christen.

Olaf.

Est du christnet alt?

Kiartan.

I Sind og Hu.

Olaf.

Og hvilken Præst omvendte dig?

Kiartan

(peger paa Ingeborg).

Der staaer min Præst!

Olaf.

Og dog du vilde lide Død?

Kiartan.

Jeg fik jo ikke Tid af dig til bedre Valg.
Og tvinge lader Kiartan sig til Ingenting;
Selv ikke til at leve!

Olaf.

Stolt!

Ingeborg.

Han ligner dig!

Olaf.

Bliv hos mig, Kiartan, deel min Lykke, vær min
Mand,
Min Jarl, og snart maaskee min Ven, Fortrolige.
Jeg trænger til en Slig; den Slags Erobringer
Giør ikke man med Sværdet. Der er Noget i
Dit Væsen, Kiartan, som forraader Slægtskab, blot
I Blodet ei, men meer: i Aanden; — bliv hos mig!
(Med et Blik paa Ingeborg.)
Med os forenet vil du vorde lykkelig!

En Huuskarl kommer.

Herr Konge! Brand hin Gavmilde bortreiste nys;
Islænder Bodli Thorleifsson, som fulgte ham,
Mig rakte dette lidet Skrift paa Faareskind
Til dig, kort før han steg ombord.

Olaf.

Giv mig det Brev!

(Huuskarlen giver Kongen det og gaaer.)

Olaf.

Han reiser bort? og loved dog —

(Læser.)

„Herr Konge! jeg

Benytter Leiligheden, reiser alt idag

Med Brand til Island; men hvad jeg har lovet, skal

Jeg ærligt holde: Thangbrand hist skal døbe mig.

Jeg flyer ei dig, jeg viger Kiartan Olafson,

Og søger hisset, hvad han her ei agter meer.

Guds Fred! Du seer, jeg hilser alt paa Christenviis."

(Seer paa Kiartan.)

Hvad vil den Gaade sige?

Kiartan (forbittret).

Den Forræder vil

Bestiele mig, og flux jeg maa forfølge ham!

Olaf.

Og hvad vil han frastiele dig?

Kiartan.

Min Fæstemø.

Olaf.

Din Fæstemø?

Kiartan.

Hvi skulde jeg da dølge det?
En deilig Qvinde vandt min Hu; Medbeiler var
Den falske Bodli; nu han min Fraværelse
Benytte vil —

Olaf
(med Fatning).

Det, Kiartan, du ei taale skal!
Indhente maa du den Forræder, straffe ham.

Kiartan.

Ja — hvis du det tillader —

Olaf (stolt).

Jeg befaler det!
Bestig dit Skib! Farvel! Jeg ønsker Lykke dig. —
Kom, Ingeborg!

Ingeborg (bedrøvet).

Maa jeg Farvel ei sige ham?

Olaf.

Jo, kort og godt, som det Fyrstinden sømmer sig.

Ingeborg.

Reis, Kiartan! og vær lykkelig; vi sees ei meer;
Men aldrig glemmes du, og du ei glemmer mig.

Kiartan.

Nei aldrig, aldrig!

Ingeborg.

Selv i kiærlig Hustrus Favn.
Hvad hedder hun?

Kiartan.

Hun hedder Gudrun!

Ingeborg

(tager et Slør af sit Hoved).

Dette Slør
I Morgengave bringe du din Brud fra mig!
Hun skal dog see: Veninden her i Norges Land
Var ei af Trælles Æt.

Olaf.

Kom, Søster!

Ingeborg.

Broder, strax!

Kiartan.

Et kostbart Slør, og dobbelt kostbart ved den Haand,
Som rakte det. Skion Ingeborg, jeg takker dig!

Olaf.

Kast Sløret, Kiartan! over disse Hændelser.

Ingeborg.

Farvel!

Kiartan.

Farvel!

Olaf.

Reis heldigt, men kom aldrig meer!

(Han gaaer med Ingeborg.)

Kiartan (ene).

Kom aldrig meer? Han er fortørnet; Ingeborg
Gik bort med vaade Øine. Hvad betyder det?
O alle Guder! nu jeg hende først forstaaer.
Saa venlig aabenhiertig, saa veltalende
Bli'er Qvinden først, som elsker. — Utaknemlige!
Med Hiertet fuldt af Den, som ei er hende værd,
Jeg oversaae, forstod ei, skiønte slet kun paa
Den Ømhed, som Uskyldigheden viste mig.
Ha hvilken Forskiel! Ærlighed — Forstillelse,
Oprigtighed og Underfund. — Dog elsker jeg
Den Underfundigsledske; — den Uskyldige
Forlader jeg, — forlader Kongedatteren,
Og Olafs Søster — Jarledom — hvad Livet har

Bedst mig at byde, — for at gaae til Joklerne,
Hvor Enken efter tvende Mænd mig Kurven gav. —
Nei, Kiartan! Kurven har hun ikke givet dig.
Og rig og stor er Gudruns Aand, skiøndt Hiertet ei.
Men Hiertet snart er kiendt, og skiøndt det svæver høit,
Det kieder let med Eenfold, med Eensformighed;
Men Gudruns Ild og Vid og Skiæmt, Indbildningskraft,
Frembringer Vaar, saasnart hun aabner Læberne.
Skiøndt hendes Øie mere jordisk, sandseligt,
Ei søger Uskylds Himmel, straaler Andighed
Deraf med alle qvindlige Tillokkelser.
Den søde Gift inddrak jeg af dit Rosenkys!
Den Drukne veed, han er beruſt; — men større Lyst
Ei findes dog paa denne Jord, end Elskovs Ruus!
(Gaaer.)

Tredie Handling.

Gaarden Lauge i Sælingsdal paa Island hos Gudruns Fader Osvif Helgeson. Smuk Bondestue.

Gudrun. Hrefna.

Hrefna.

Din Faders Sygdom, Gudrun, er betænkelig.
Den ængster mig!

Gudrun.

Mit Barn, lad den ei ængste dig.
Hvad nytter Angst og Sorgen til? I to Aars Tid
Han skranted af det Saar, han i en Tvekamp fik.
Det er det Værste ved slig Kamp, med Følgerne;
Slog de hinanden strax ihiel, var det forbi;
Man græmmed sig da datterligt, som billigt var,

Entidlang, — saa har Gudrun giort. — Nu skranter han
Bestandig fort, — vredladen, — utilfreds med Alt.
Det er ei længer Osvif, ei den raske Helt;
En Krøbling ligger der med Osvifs matte Træk.
Den stærke, raske Sorg, med Nornens Vinger paa,
Til usſel Faarekylling har forvandlet sig.

Hrefna.

Han var dog rask dengang vi kom.

Gudrun.

Ja, det gaaer op
Og ned med ham; maaskee Naturen hielper sig.
Hvad jeg kan giøre, giør jeg, og det har jeg giort.

Hrefna.

Det veed jeg, Gudrun!

Gudrun.

Jert Besøg har glædet mig.
Jeg trængte til Adspredelsen. — I har ei hørt
Fra Kiartan end?

Hrefna.

End ei.

Gudrun.

Du har ham kiær!

Hrefna.

Du med!

Gudrun (leer).

Det muligt er; thi Hiertet kiender ei sig selv,
Og giemmer sine Hemmeligheder tidt saa godt,
At det kan ikke finde dem.

Hrefna.

Nu spøger du!

Gudrun.

Din Fader er alt færdig med sit Arbeid?

Hrefna.

Ja!

Det var et kløgtigt Indfald, Gudrun, at du lod
Ham danne dig en Freia til dit Jomfrubuur;
Thi naar han kun kan snitte, male, glemmer han
Alt Andet. Saadan, skiondt vi var en Uge her, —
Uagtet Værtens Sygdom, — uden Giæstebud
Og Drikkelag, sig Olaf mored saare godt.
Og du, — med din Bestilling har du vundet ham.
Oprigtig talt, han leed dig ei; men medens han
Arbeided paa din Freia, gik du til og fra,
Og spurgte ham, og roste ham, og krammed ret
Din Klogskab og din sieldne Kundskab ud for ham.

Nu hader han dig ikke meer; nei, tvertimod, —
Hvis Kiartan kom, han nidkiær paa sin Fader blev.

Gudrun.

Nu spøger du! — Ja vistnok er det stundum godt
I dette Liv at have Lidt at lege med.

Hrefna.

Dog — Guder er ei Leeg!

Gudrun.

Men vi en Leeg for dem.

Hrefna.

Ja, naar du saadan mener det, da har du Ret.

Olaf Paa træder ud af Sideværelset og lader Døren staae aaben efter sig.

Nu er din Freia færdig, Gudrun! hilser dig.

Gudrun

(slaaer Hænderne sammen).

O hvilket Billed! Olaf Paa, jeg takker dig!

Olaf Paa.

Jeg klart erkiender, hvor umuligt Mandens Haand
Det er at danne Guder. Det er blot et Tegn!
Ja selv at danne Mennesker for Mennesket
Umuligt er; thi Guder ene skabe kan.

Men med de fromme Tegn henrykte mane vi
De høie Valhals Aser ned i Billedet;
Saaledes vorder det, indviet af Goderne,
Dog helligt, som den bedste Helt kan knæle for.

Gudrun.

Min Andagt jeg forbinder nu med Tak til dig.

Olaf.

Du bidrog ei saa lidet selv til dette Værk:
Demanter klare gav du mig til Oinene;
Det gule Hør til Haaret yndigt ordned du,
Og selv den lysblaa Silkekiortel har du syet.

Gudrun.

Saaledes har vort Arbeid vi forenet her;
Thi Hørren avled Hrefna, Hørren selv hun spandt
Med sine Piger, den har hun foræret mig;
De hvide Lin, som Freia fik, kom ligerviis
Frà Hrefnas Vintervævstol, hvor med sine Møer
Hun gamle Viser sang, imens hun væved dem.

Olaf.

Mig glæder, at endnu du troer paa Guderne.
Din Faders lange Sygdoms allerværste Frugt
Var, at han lod, af Munkene dertil forført,
Sig christne, bygge Kirken paa sin egen Grund.

Gudrun.

Den staaer der, men jeg mørkner aldrig Kirkens Dør.

(sagte.)

Tilgiv den lille Nødløgn, hellige Jomfru mig!

Cornelia kommer.

Din Fader kalder, Gudrun!

Gudrun.

Vel! jeg kommer strax.

Olaf.

Alt sadlede til Reisen vore Heste staae.

Gudrun.

Saa tager jeg da kiærligst Afsked med Jer her,
Og takker Jer, fordi saa smukt og nøisomt I
Tiltakke tog i drøvelige Sygehuus.
Maaskee jeg lever end den Dag, at vorde Jer
Værtinde paa en bedre Viis. Jeg beder dig,
Saasnart du Tidend har fra Kiartan, Olaf Paa,
Lad mig det vide! Hils ham paa det Venligste!

Olaf.

Det skal jeg — paa det Venligste!

Gudrun.

Jeg takker dig!

(Gaaer med Cornelia.)

Olaf.

Jeg skammer mig! Jeg feil af denne Qvinde tog.

Hrefna.

Det glæder mig, at du har hende kiende lært.

Olaf.

Bag Skiæmt og Spøg sig skiuler en alvorlig Siæl.

Hrefna.

Og hendes Alvor er ei af det skumle Slags.

Olaf.

Vel sørged hun ei over sine tvende Mænd —

Hrefna.

Som ei hun elsked, som hun tog af Fadertvang.

Olaf.

Jeg troer, hun elsker Kiartan i sit stille Sind.

Hrefna.

Vel Sindet er ei stille, men hun elsker ham.

Olaf.

Hun hialp mig med Demanterne til Freias Blik;
Med Viddets Demant straaler hendes Øie selv.

Hrefna (smilende.)

Vogt, Fader, dig for Freia, som du satte der.

Olaf.

Nu billiger jeg Kiartans Valg, bifalder det.

Hrefna (knæler.)

Jeg takker, paa min Broders Vegne, Freia dig,
At Olaf du forsonet har med Kiartans Brud!

(De gaae.)

Gudrun kommer tilbage med **Cornelia.**

Gudrun.

Gik de? Gud være lovet! Jeg var kied af dem.

Cornelia.

Det er dog vakkre, snilde Folk, skiøndt Hedninger.

Gudrun.

De snakkes efter Munden skal, det trætter mig.

Cornelia.

Den Hrefna er et vakkert lille Pigebarn!

Gudrun.

Med Hrefna kun man tale kan om Hør og Lin.

Cornelia.

Men Olaf Paa — det er en knøv, en høvisk Mand.

Gudrun.

Ja, han er smuk endnu! Det har Besøget giort
Mig taaleligt; thi hvor jeg finder noget Smukt

Jeg sætter ogsaa Priis derpaa; dog Aanden først!
Og Olaf er ei uden Aand, — nei, tvertimod!
Men latterlig indskrænket og vildfarende.
Hvad synes dig om denne Dukke, som jeg selv
Har pyntet ud for ham?

Cornelia.

Jeg finder den for god
Til Hedningdisa; hvis hun fik en Krone paa,
Et Barn paa Skiødet, kunde hun ret gierne gaae
For en Madonna, som hun sees paa Sikilei.

Gudrun.

Ja, Noget er der virkelig paa hende smukt;
Som Ansigtet, — skiøndt det er skiævt, — og Hænderne.

Cornelia.

Ja, Genius har Olaf, som det kaldes paa
Sicilien.

Gudrun.

Du veed, der henrandt ingen Dag
I lang Tid, hvor jeg ønskte mig ei bort med dig
Tilbage til Sicilien, min Moders Øe;
Saa høist forskiellig fra den Øe, vi leve paa,
Som Himmelen fra Helvede. Thi skiøndt vel Iis
Og Sneen hersker her i Aarets længste Tid,

Saa strækker Diævlen dog Ildtungen vældigt ud
Af Heklas Svælg, og viser her er Helveds Port.
O drøveligt tilbringes Ungdomslivet her!
Den christne Tro, som hemmeligt du lærte mig,
Behøver jeg vel ei saa strængt at skiule meer,
Da selv min Fader ikke længer skiuler den.
Men Intet kunde dog mig giøre taaleligt
Mit Fængsel — dersom ei —

Cornelia.

Hvis ei?

Gudrun.

Den holdt mig fast,
Som er her ikke længer.

Cornelia.

Kiartan mener du.

Gudrun.

Desværre ja, Cornelia! Jeg frygter for,
Den Svaghed, som jeg spotted, — grusomt hævner sig.

Cornelia.

Hvad grusomt? Det er sødt at elske.

Gudrun.

Bittersødt!

Cornelia (leer.)

Du selv har fyldt med Malurt dig den gyldne Skaal.
Hvi lod du Kiartan reise?

Gudrun.

Hvi er Mennesket
Forrykt af Særhed? — Men det hielper ingenting
At kæmpe mod sit Lune; hvad Naturen vil,
Det vil den eengang, og kun dum Enfoldighed
Kan troe, med kolde Meninger at ave den. —
Jeg lod ham reise! Skulde han da mærke vel,
At han var mig saa kiær? Nei, nei Cornelia,
Min Stolthed overveier langt min Kiærlighed;
Og før jeg skulde doe, før noget Menneske
Beherskte mig, — selv Kiartan ei.

Cornelia.

Som giør det dog!
Adskillelsen fra ham forbittrer Livet dig.

Gudrun.

Adskillelsen? Hvor kunde du mig troe saa svag?

Cornelia.

Hvori bestaaer det Bittre da?

Gudrun.

I Nidkiærhed!

Cornelia.

Hvad gjør dig nidkiær?

Gudrun.

Kiartan er en deilig Mand!
Og troer du ei, de norske Møer vil elske ham,
Vil vinde ham, ifald de kan? Og han er svag;
Ei ellers -- men i Elskov; han er altfor øm.
Cornelia! den Omhed aldrig hued mig,
Thi den er Svagheds Sødskindbarn. En Drømmer skal
Beherske mig? Nei aldrig! Derfor stred jeg tidt
Høimodigt med mig selv; jeg frygted Kiartans Blik,
Jeg mærkte: mod min Villie det betvang min Hu.
Og derfor mored det mig meest at drille ham.
At giøre ham fortvivlet og ulykkelig;
Thi saadan stemt, var Helten i en Qvindes Vold.
O aldrig burde Qvinden vælge sig til Mand
Den Svend, hun elsker.

Cornelia (leer).

Gift dig da med Bodli, Barn!

Gudrun.

Den lunkne Knos? han er mig fad og væmmelig.
Hans Kiærlighed paa Sokker gaaer, at Kiartan ei
Skal høre den; han følger ham af Troløshed.

Cornelia
(seer ud).

Ei følger Bodli Kiartan; er os Kiartan nær,
Saa følger Kiartan Bodli; thi der kommer han!

Bodli kommer.

Vær hilset, Gudrun! Tilgiv et saa brat Besøg!
Til Hest i Gaarden Olaf jeg med Hrefna saae;
Jeg ikke vilde hilse dem i fremmed Huus
For Førstegang; den første Hilsen skyldtes dig!

Gudrun.

Du vistnok, Bodli, selsomt overrasker mig!
Du kommer uden Kiartan? Er ei Kiartan med?

Bodli.

Nei, Gudrun!

Gudrun.

Du forlod din Ven?

Bodli.

Han mig forlod,
Trolovet med Kong Olafs Søster Ingeborg.

Gudrun.

Cornelia hvad fattes dig? Du blegner! Kom!
Du vakler, Gamle? Hold dig ved mig!
(Gudrun holder sig ved hende.)

Cornelia
(forstaaer hende).

Alderen
Giør skrøbelig.

Bodli (sagte.)

Jeg troer, det var nok Ungdommen,
Som blegned her.

Gudrun.

Ha Bodli, du bedrager mig,
Du lyver for mig! Ikke sandt, du stiemter kun?

Bodli.

Jeg taler Sandhed: Ingeborg er Kiartans Brud.

Gudrun.

Og hiem med dette skionne Budskab sendtes du?

Bodli.

Jeg er ei Kiartans Gangerpilt; min Faders Søn
Paa Island hos de Fleste gielder meer end han.

Gudrun
(søger at fatte sig.)

De Fleste, Bodli! ei de Bedste. Fleest og Bedst
Er to forskiellige Tanker. (sagte) Jeg begriber ei,
Hvorledes jeg kan tænke selv. Forstillelse,
Kom mig til Hielp!
(Høit med tilsyneladende Ligegyldighed.)
Saa Kiartan har trolovet sig?
Det tænkte jeg, det vidste jeg snart vilde skee.
Hans ømme Siæl er en fladbundet Taaredam,
Hvori den første, bedste Qvinde speiler sig,
Naar blot hun er nærværende.

Bodli.

Ja, du har Ret!
Og Ret du havde, dengang du gav Kurven ham.

Gudrun.

Jeg ønsker ham til Lykke med den smukke Fugl!
Som ogsaa nok har Fugls Forstand, hvis man kan troe
Hvad Rygtet siger.

Bodli.

Nei, det skal du ikke troe!
Skion Ingeborg har god Forstand.

Gudrun.

Hvor veed du det?

Bodli.

Jeg ofte talt med hende har.

Gudrun.

Kan være vel,

Men hvad beviser det?

Bodli.

Hun talde klogeligt!

Gudrun.

Hvo har da sagt dig det?

Bodli.

Jeg mærker, du er vred:

Og gyldig Grund til Vreden har du visselig.
Men hvorfor straffer du den høist Uskyldige?
Som tænkte kun paa dig, skiøndt du foragted ham!
Men da jeg saae, at Kiartan ei fortiente dig,
At for en anden Skiønhed, Gudrun, din blev glemt, —
Da, som en Dødsyg, alt forladt af Lægerne
Mit Haab sig reiste.

Gudrun (spodsk).

Kom igien paa Benene!

Bodli.

Jeg ilte hiem saasnart mit Haab paa Fode kom.
Jeg vrager ei din Lignelse!

Gudrun.

At bringe mig
Den kiære Nyhed.

Bodli.

Græmmer dig hans Troløshed?

Gudrun.

Hans Troløshed? Hvis?

Bodli.

Kiartans!

Gudrun.

Han har ingen Tro
At løse, jeg har aldrig troet ham. Ofte har
Han kiedet mig med et blødagtigt Sværmeri.

Bodli.

Jeg sværmer ei blødagtig, Gudrun, drømmer ei,
Men beiler til dig, da den sidste Sky forsvandt.
See, Gudrun, mens jeg borte var, har Lykken rigt
Tilsmilet mig.

Gudrun.

Ved Frænders Død! Den smilte dig
Fra Frænders Liig.

Bodli.

Nei, deres Død bedrøved mig!

Gudrun.

Men arvet Rigdom glædte dig.

Bodli.

Der findes Faa,
Der skumle suurt, naar Lykken byder dem sit Guld.
Guld har jeg nu, som ingen Mand i Landet her;
Det deler jeg med Gudrun, dersom Gudrun vil.
Jeg veed, du dyrker hviden Christ; — jeg ligerviis.
Jeg er alt døbt.

Cornelia (forundret.)

Hvad? Du er Christen?

Gudrun.

Sandelig
Min Pleiemoder, du forundrer dig med Ret.
Bodli en Christen!

Bodli.

Spot du kun! jeg kiender dig;
Jeg veed, du mener egentlig ei Ondt dermed.
Det er kun saa din gamle Viis —

Gudrun.

At drille Folk!

Bodli.

At spøge, bringe Venner i Forlegenhed.

Gudrun.

Og Fiender med!

Bodli.

Er jeg din Fiende?

Gudrun.

Endnu ei —
Men snart maaskee, — ifald du bli'er min Ægtemand.

Bodli.

Jeg veed, du lider Livet ei paa Island her;
Men, Gudrun, hvis du skiænker Tro og Love mig,
Jeg gierne reiser bort med dig, hvorhen du vil,
Til Syden, Velskland, til det skiønne Sikilei,
Og kiøber os en Eiendom, en Ridderborg; —
Alt hvad du vil, ifald du skiænker mig din Haand!

Cornelia.

Han er en Christen, han er riig, han elsker dig —
Vil lystre dig — og gaae med dig til Sikilei!

Gudrun.

Hvad kunde Gudruns Hierte da vel ønske meer?
Og — sandelig — jeg indseer ei, hvorfor jeg da
Mig skulde giøre kostbar længer.

(Rækker ham sin Haand.)

Tag min Haand!

(Heftig.)

Men kys den ei!

Bodli (glad.)

Hvordan? Du skiænker mig din Haand,
Og jeg maa ikke kysse den? O Gudrun! hvis
Du kiærligt dig trolover mig, da hører mig
Selv Munden til.

Gudrun (vred).

Saa slaaer jeg op med dig igien!
Thi, Bodli, jeg trolover mig vel her med dig,
Men ikke kiærligt!

Bodli (sagte).

Hvilket selsomt Qvindesind.

Gudrun.

Lad mig alene!

Cornelia

(sagte til Bodli).

Hun maa give Hiertet Luft.
Følg mig og vær fornuftig! Pirr ei hende mere!
Du seer, det klarer op for dig.

Bodli.

Ak virkelig?
Var det dit Alvor, Gudrun?

Gudrun.

Seer jeg lystig ud?
Forføi dig bort! Jeg har dog Lov et Øieblik
At være sammen ene med min egen Hu?

(Bodli og Cornelia gaae.)

Gudrun (ene).

Foragtelig er Drukkenskab — selv for en Mand,
For Qvinden reent afskyelig; — men Elskovs Ruus,
Er den da bedre? Den bebreider Ingen os!
Den varer længer, bringer meer Fordærvelse.
Hvi har jeg drukket mig en Ruus i Kiartans Blik?
Skiønt er hans Øie, Siælen staaer i Vinduet!
Og hvad det er — hvad egentlig Aarsagen var

Til denne svage, latterlige Kiærlighed,
Det veed jeg ei; det Ingen veed, som var forelskt.
Men at jeg elsker længer ei den Sommerfugl, —
Den Hykler for sig selv, som sukked, græd og løi —
Det veed jeg. Jeg vil hævne mig med kold Foragt,
Og ægte Den, hvem mindst mit Hierte føler for.
Jeg kan jo bilde selv mig ind: jeg maner op
De Dødes Aander; skiøndt den hellige Jomfru veed,
At Aand var det som mindst besad de kiære Mænd.
Og denne Tredie, skiøndt han færdigt sladdre kan,
Og flætte visne Krands af Andres tabte Blomst, —
Velan da, jeg vil ægte ham! Men Lænken, som
Han kalder Elskovs og en hellig Ægtepagts,
Den vorder mig en Bidsel i den Gangers Mund,
Som paa mit Vink skal bringe mig hvorhen jeg vil. —
I Syden, hvor hver Lidenskab er mere stærk,
Hvor blegen Yngling ofte døer af Kiærlighed,
Jeg Kiartan med de røde Kinder glemme vil,
Til Døden visner Rosen af min egen Kind!

(Gaaer.)

I Norge.

Samme Hal som i anden Handling.

Kong Olaf. Thorgerda.

Olaf.

Hvor er min Søster? Skibet venter.

Thorgerda.

Ingeborg
Er færdig alt, hun iled kun i Lunden ud
Endnu engang, at gaae den kiære Morgenvei.

Olaf (sagte).

Som hun med Kiartan vandred! (Høit) Reisen er ei lang,
Er kun til Lyst, Adspredelse; med næste Vaar
I komme jo tilbage. Lov, Thorgerda, mig,
At du vil troligt vogte paa min Diesteen!

Thorgerda.

Saa godt, jeg kan!

Olaf.

Er Ingeborg først i Dublin,
Hun finder gode Venner nok og Frænder der.

Thorgerda.

Herr Konge! from du taaler gammel Dristighed:
Hvad skal den Reisen til?

Olaf.

Du er saa gammel ei,
At vel du end kan røre dig. Du spørger: hvad
Skal Reisen til — saagodt du kunde spørge: hvad
Skal Livet til? thi Livet er en Reise blot. —
Der kommer Ingeborg!

Thorgerda.

Jeg gaaer og pakker ind.
(Gaaer.)

Ingeborg kommer med en Birkeqvist.

Olaf.

Med Birkeløv i Haand? Jeg væder, Ingeborg,
Jeg kiender Træet, som du hented Lovet fra.

Ingeborg.

Ja — det var Birken —

Olaf.

Hvori Kiartan skar dit Navn,
Før han forlod dig. Ingeborg! hvi hidser du
Det Saar, du selv vil læge?

Ingeborg.

Jeg har intet Saar
At læge; Kiartan har ei saaret Hiertet mig;
Han har kun rørt og varmet det; det bløder ei.
At stærkere det føler, det er Kiartans Værk.

Olaf.

Det følte godt tilforn: med Søsterkiærlighed
Du elskte mig.

Ingeborg.

Og er din Broderkiærlighed
Til Ingeborg dig nok? er det af Ild for mig,
At du bereder Bryllupsfest for Thora her?

Olaf.

Hun kaared mig, hun vorde vil min Ægteviv;
Men Skiæbnen — Æren — fiernede fra Kiartan dig.

Ingeborg.

Og jeg vil aldrig see ham meer i dette Liv;
Men — tænke stundum paa ham tør jeg dog endnu..

Olaf.

Du reiser til Dublin just for at glemme ham!

Ingeborg.

Nei! for med Veemod ei at mørkne Glæden her.
I lang Tid, Olaf, kun min Fryd i din bestod;
Tilgiv, der kom et Dieblik i Livets Vaar,
Hvor Ingeborg det glemte, hvor hun blev sig selv.
Men snart du seer beskeden mig hos dig igien.
Iførstningen ung Ægtemand har Søster ei;
Tilovers faaer han intet af sin Kiærlighed,
For Ægteqvinden, der forlanger Alting selv.

Olaf.

Du er paa Thyra nidkiær alt før hun er her.

Ingeborg.

Og du paa Kiartan, skiøndt jeg seer ham aldrig meer.

Olaf.

Hvor nænner du til Afsked at bedrøve mig?
Du veed, jeg frygter Pilen, Spydet, Sværdet ei, —
Uvenligt Ord af dig mig giorde stedse feig,
Det vog mit Mod!

Ingeborg.

Naar har mit Ord da saaret dig?
Var Ingeborg ei god imod dig?

Olaf
(kysser hende).

Vísselig!
Du var en Engel, som jeg ofte dig har sagt.
Jeg lød Naturens Røst, og Elskov bragte mig
I Geiras Favn, i Gydas, — og i Thyras nu; —
Ved Siden stille gik af Elskerinderne
Min Søster; — ei en Morgensol, ei Aftensol, —
En venlig Maane, stedse roligtstraalende,
Naar Morgenroden, Aftenrøden kom og svandt. —
Nu skiuler Irlands Sky min blide Maane mig!

Ingeborg (venlig).
Det, Broder, er dit eget Ønske!

Olaf.
Ganske vist,
For at adsprede dig fra din Bedrøvelse.

Ingeborg.
Saa lev da vel!

Olaf.
Jeg følger dig paa Skibet ud.
End ei Farvel!
(Vil gaae.)

Ingeborg.

Vi, Olaf! Tag den halve Deel
Af disse Løv! Det er den bedste Skat, jeg har.
(Deler Løvene med ham.)

Olaf
(omfavner hende).

O Freia! hvorfor knuser tidt du Hierterne?
(Gaaer.)

Ingeborg (ene).

Han nævnte Freia, giør sig til en Hedning selv,
Den strænge Christen! Ja — naar Elskov Magten faaer,
Saa er vi alle Hedninger. Sand Kiærlighed
Er christelig, som lever af Opoffrelser;
Men hedensk er den søde, stærke Ruus, hvori
Man glemmer Alt og tænker henrykt kun paa Een.
Den stakkels Freia, skiøndt en Hedningdisa selv,
Var dog sagtmodig, yndig og ulykkelig;
Og Freias Ømhed hører kun Ulykken til.
Jeg glemme Kiartan? Aldrig Kiartan glemmes du.
Selv at du mig forlod, forlod dit Jarledom,
Var Troskabs Værk. Saa ærligt intet Hierte slog;
Og naar han med sit Øie mig i Øiet saae —
Men det var Blindværk! — Disse Løv tilhøre mig!

Og Navnet i min Birk udvoxer ei saasnart.
Men dækker ogsaa Barken hisset Pigens Navn, —
(Lægger sin Haand paa Hiertet.)
Her staaer hans Navn, — det voxer ud med Dø-
den først!
(Gaaer.)

En Egn paa Island i Nærheden af en lille Trækirke.

Kiartan.

Hvor selsomt banker Hiertet, da igien jeg staaer
I Gudruns Nærhed. Altid forekom det mig
Umuligt; — steds en Anelse tilhviskte mig:
Forgieves Haab! du vorder aldrig hendes Mand.
Og allerfiernest forekom hun mig, naar hun
Var ganske nær og talde med mig; skilte blot
Os Tid og Rum, da ængsted ei Skilsmissen stort.
Men nu, da Jarledom og yndig Kongemø
Og Konning Olafs Venskab jeg opoffret har,
For hendes Skyld, — og staaer igien ved dette
Field,

Som eensomt høiner sig ved hendes Faders Tag —
Nu tykkes mig — at jeg, hin stakkels Fisker lig,
Nedstyrter mig til Døden i en Havfrus Arm!

(Man hører Sang fra Kirken.)

Kiartan (glad).

Hvad lyder hist? Hvad stander der? En Kirke? Ha
Tilgiv mig, huldeste Christinde! Gudrun, du
Alt længst i Hiertet var, hvad seent først Kiartan blev.
En Kirke bygt hun har i min Fraværelse;
Der sidder hun og hører fromme Munkechor,
Med Bøn i Hiertet for sin Vens Tilbagekomst!

En lille Dreng kommer.

Kiartan.

Du liden Gut! siig mig, hvad skeer i Kirken der?

Drengen.

I Kirken? Der er Bryllupstads og Lystighed.

Kiartan.

En Bryllupsfest? Hvo vies der?

Drengen.

Veed du det ei?

Det Gudrun er som Bodli faaer til Ægtemand.
Der komme de med Lurers og med Trommers Klang,

Og gaae til Gaarden pyntede, smukt To og To.
Det maa jeg see! Slig Gammen har jeg aldrig havt.
(Han løber.)

Toget nærmer sig.

Kiartan
(fatter sig).

For silde, Kiartan? Nei, ved Gud, ret — ret tilpas!
Hvis du som Brudgom ved den Falskes Side gik,
Du kunde kalde det for silde, — redningsløs! —
(Spillemænd komme foran, Gudrun Haand i Haand med Bodli; en Række følger af deres Frænder.)

Kiartan
(bliver roligt staaende med Armene overkors og spærrer Toget Veien).

Gudrun (forfærdet).

Hvad seer jeg? Hellige Jomfru! Skuffer Øiet mig?

Kiartan (rolig).

Det træffer godt, at Kiartan er den første her,
Som Gudrun efter Vielsen lykønske kan.

Gudrun.

Du kommer —

Kiartan.

At lykønske dig!

Gudrun.

Fra Ingeborg!

Kiartan.

Som jeg forlod, og greb et luftigt Giogletant!

Gudrun.

Trolovet ei med Ingeborg?

Kiartan.

Jeg loved dig
Min Tro, skiondt ikke du med samme Løfte mig
Imødekom. Du har tilbørligt varskoet mig;
Og selv jeg maa tilskrive mig den billige Straf,
(Med et Blik paa Bodli.)
At her jeg overrendes af din Lykkes Hest!

Gudrun
(slaaer Hænderne sammen).

Troløvet ei med Ingeborg!
(Opbragt til Bodli.)
Det sagde du!

Bodli.

Jeg troede det!

Kiartan.

Og skyndte dig saa flux afsted
Til Nidingsværket, før du fik en bedre Tro.

Gudrun.

Forræder! Løgner!

Bodli.

Jeg har ei bedraget dig.
Det var et almeent Sagn, at Kiartan beiled til
Skion Ingeborg; som han sig giorde Møie med
At tækkes efter Evne.

Kiartan.

Jeg foragter dig
Saa dybt, at jeg nedlader mig til Forsvar ei. —
Ulykkelige Gudrun! du har selv beredt
Din Skiæbne dig, spilt Glæden for dit Fremtidsliv.
Gud hielpe dig! Min Lykke blev forspilt med din.

(Gaaer.)

Gudrun

(river Brudekrandsen af sit Hoved, sønderriver den, og raaber forbittret til Bodli).

Her sønderriver jeg den Krands, du satte mig
Om Issen, som din Brud! Sig Slanger vinde skal
Nu i min Lok; som hin Medusas — pynte mig!
Skiælv, Bodli, for den Hustru, du blev viet til!
Had, Avind, Hævn skal indenfor din Tærskel boe,
Hvor Skiændegiesten venter dig med skumle Blik.

Kun Nælde, Tidsel, Torn dit Huus omslætte skal!
Ei trives dine Marker meer, de tørres ud
Som Ørkensand; og Melk i Qvægets Yver vil
Du aldrig finde! Thi som Trold jeg sidder ved
Dit Arnested og maner alle Glæder bort,
Lyksalig ved din Angst og din Usalighed!

Fierde Handling.

En smuk stor Stue paa Hiardarholt, med Dørre i Baggrunden og til begge Sider.

Olaf Paa. Hrefna.

Olaf.

Har jeg dog dig, min Hrefna? Kiartan misted jeg.

Hrefna.

Hvor kan du sige, Fader, at du misted ham?
Han boer hos os, forlader næsten Huset ei.
Han er saa blid!

Olaf.

Ak altfor blid! Hans Blidhed gaaer
Til Sygdom og til Affind.

Hrefna.

Kald det ikke saa!
Han blev en Christen, han er døbt; deri maa du
Nu finde dig; den nye Tro udbreder sig:
Hveranden Christen og Hveranden Hedning er.
Jeg, kiære Fader, dyrker Guderne med dig;
Lad Kiartan, hvis han troer det bedre, bede til
Den hvide Christ!

Olaf.

For vidt gaaer din Taalmodighed.

Hrefna.

Og gik den ei saa vidt, hvad hialp min Utaalmod?

Olaf.

Der ligger Sandhed, Datter, i dit Eenfoldsord.

Hrefna.

Det giorde mig for Gudrun altid ondt, naar hun
Med altfor stor Spidsfindighed bedrog sig selv.

Olaf.

Men hvad for Qvinden alt er nok, det, Hrefna, kan
Ei Manden nøies med; thi Qvindens Guder er
Dog egentlig Forældre, Husbond; deres Hu
Bestemmer hendes Leveviis og Livets Tarv;
Men Manden røres i en større Virkekreds,

Hvor Tidens, Mængdens Retning og dens Tankesæt
Er Vinger eller Tømmer for hans Livsbedrift.
Blød Christendom har stækket Kiartan Vingerne;
Og Gudruns Trædskhed, lunefulde Vægelsind —

Hrefna.

Det er ei Trædskhed, hun har selv bedraget sig.

Olaf.

Med Gudrun holder du endnu, har hende kiær.

Hrefna.

Den eengang Kiære Hrefna slipper ei saa let.

Olaf.

Jeg selv betvang min Stolthed, min Ømfindtlighed;
Og, som hin snilde Nial, i Uheldsdagene,
Der slutted Fred, forsoned ofte Frænderne,
Forlig tilveiebragt jeg fik; nu leves der
I Ro paa begge Sider. Men ung Kiartans Ro
Er Gravens lig; i Skrifter han begraver sig.
Han faster som en Munk, har lært Latin, og snart
Han bygger vel et Kloster, før vi veed deraf.

Hrefna.

Jeg frygter selv!

Olaf.

Og derfor tog jeg gierne mod
Forkyndelsen: at Gudrun med sin Ægtemand
Os gieste vil, som gode Venner, der har glemt
En Mislyd, der forstyrred gammel Enighed.

Hrefna.

Ja det var velgiort!

Olaf.

Boveligt det vistnok var;
Men Munk maa Kiartan ikke vorde. Ei hans Siæl
Skal hærde sig endnu mod qvindlig Yndighed;
Nei, heller maa for Gudrun Gnist af gammel Ild
Af Asken vækkes, end hans Hierte ligne skal
En sodbrændt Steen paa et forstyrret Arnested.

Hrefna.

Der kommer han.

Olaf.

Lad mig alene lidt med ham!

Hrefna.

Jeg vente vil paa Giæsterne, modtage dem.

(Gaaer ud af en Sidedør.)

Kiartan kommer ind ad Døren i Baggrunden, læsende i en Bog.

Olaf.

Min Søn! du læser altid som en Klostermunk.

Kiartan.

Hvad giør vi bedre vel, end læse, skrive nu?
Et Kloster er kun Island!

Olaf.

Nei, end dyrkes Thor!

Kiartan.

Desværre! Det er Affsind. Hedensk Kloster? Neen
Modsigelse. Steenkysten har os sammentrængt
Til Broderskab, — Betragtninger, Erindringer
Om hvad vi var, om hvad de stærke Fædre var,
Vi aldrig vorde. Vil vi slaaes i Cellerne,
I Sandhed, da vi ligne de Forrykte blot
I Daarehuset.

Olaf.

Ganske vist! Jeg hader selv
De smaae Skiærmydsler, som sig give Miner af
Forfædres Krige; disse Hyrders Overfald
Af Tylfter Mænd mod andre Tylfter; ofte fleer
Mod faa, kan ikke kaldes Krig.

Kiartan.

Jeg kalder dem
Mordoverfald.

Olaf.

Ja, deri har du ganske Ret!

Kiartan.

Men Uret i?

Olaf.

O megen Uret har du viist.
Du sporger mig, du, som forlod din Fædretro,
Om du har Uret?

Kiartan.

Tiden har sit Fremskridt giort,
Det maa vi følge, Fader!

Olaf

Oieblikkets Krav!

Kiartan.

Nei tvertimod.

Olaf.

Der atter komme vil en Tid,
Hvor din Tid vrages; har da denne Fremtid Ret?

Kiartan.

Ei Aandens Rige følger gamle Fordoms Lov.

Olaf.

Og var der Aand i Oldtid ei?

Kiartan.

Jo, sandelig!

Men Barnet først maa ret udvikle Legemet,
Før moden Yngling føle kan: han har en Siæl;
Før moden Manddom fatter, at den har en Aand.

Olaf.

Heel megen Viisdom læres Fader nu af Søn.

Kiartan.

Hvad jeg min Fader skylder, lærte jeg først ret,
Da jeg blev Christen.

Olaf.

Vidste du det ikke før?

Kiartan.

Som Hedning ei; en god Natur har sagt mig det.

Olaf.

Saa følg Naturen og bliv unaturlig ei!

Kiartan.

Hvori bestaaer min Unatur?

Olaf.

I Sværmeri.

Hvi trækker du, en Ungersvend i bedste Kraft,
Tilbage dig fra Livet og fra Glæderne?

Kiartan.

Fordi mig Livets Glæder først har Ryggen vendt.
Dog ofte voxer Giften nær den Sundhedsrod,
Som læger. Jeg paa Skibet slutted Venskab med
Den fromme Broder Martin; han omvendte mig;
Han lærte mig den sande Tro, det hellige Sprog,
Hvori snart hele Jorden skal sig selv forstaae.
Thi Tvedragt er blot Tidsel af Uvidenhed;
Men snart vil Romersproget og den christne Tro
Forene Jordens Børn i hoi Samdrægtighed.

Olaf.

O hvilken Udsigt! naar først Alt er lige fladt,
Hvert Bierg er sloifet og hver Kloft opfyldt med
Gruus;
Og Menneskene ligne sig fra Nord til Syd,
Som Myrer, Fluer, Gedehamse, Kiøer og Faar!
Men Thor skee Tak! som hærded min Eensidighed.
Ei Bølge, vil jeg sluges op af Bølgerne;
Som Klippe fast jeg stander, møder bloden Skum.

Ei Verden atter vorde skal Ginnungagap,
Hvori kun Afgrund findes, ikke mindste Straa:
Vor Nutids Ungdom løber løbsk, den steiler frem; —
Men ældre Rytter holder kraftigt Tømmen stram;
Saa sagtnes Gangren nok og gaaer i Trav igien!

Kiartan.

Tænk ei, at ægte Christendom er nidingsfeig!
Den seirer over Hedenskabet i hvert Land,
Ei med Formaning, Lærdom blot; med Sværd og Mod,
Til Rædsel for Forstokkelsen. Og, sandelig,
Den Ungdomskraft, jeg føler i mit Hierte slaae,
Skal ikke mattes i et kiælent Munkeliv.
Til Hedningerne gaaer jeg; dvæler ikke her,
Hvor Alle snart for Magten Nakken bøie vil,
Og tvungne Knæe for Korset; nei, til Venderne
Jeg drager, til et mere vildt, blodtørstigt Folk,
Og præker, som Ansgarius for Sveerne,
Som Bonifaz for Friserne; lyksalig, hvis
For Jesu Skyld jeg finder salig Martyrdød.

(Gaaer.)

Olaf Paa (alene).

Saaledes har, paa Lidet nær, jeg Alting tabt!
Han var mit Haab, min Stolthed. Denne Siælesot

Udbreder sig som Pest, bort svinde Guderne
I Taager; knap Indbildningskraften holder dem.
Mig tykkes, jeg er selv ei saa besiælet meer,
Thi Soten smitter; dog skal Valhals Aser steds
I Olafs Haller finde værdigt Tilflugtssted.

En Huuskarl kommer.

Et Skib, som kom fra Miklegard, hiembringer dig,
Hvad du har langtid ønsket, Husbond!

Olaf.

Hvad, min Søn?

Huuskarlen.

Et Odinsbilled!

Olaf.

Værket af den græske Kunst?

Huuskarlen.

Jeg troer det, Herre!

(Raaber ud af Døren.)

Bringer Skamlen med herind,
Som det kan staae paa.

(Andre Trælle indbringe en tilhyllet Buste, med en høi Skammel, hvorpaa de sætte Busten og gaae.)

Huuskarlen.

Husbond! her er Billedet.
Skal jeg borttage Linene?

Olaf.

Nei, Leif! bi lidt!
Gak ogsaa du! Jeg skal nok selv afslore det.
(Trællen gaaer.)

Olaf
(forventningsfuld).

Et Billed af den græske Kunst! Han loved mig
Det, Asmund, da han reiste did; — af Jupiter!
Saaledes kaldes Odin der. Mig Hiertet slaaer
Af sær Forventning; — thi man siger, Grækers Kunst
Skal overgaae, hvad Nogen forestiller sig
Om Skionhed og Fuldkommenhed. — Jeg længes stærkt,
Vil domme selv, om ikke Rygtet overdrev.
(Han tager Indhyllingen af, man seer det bekiendte skionne Jupitershoved.)

Olaf
(staaer længe taus henrykt og betragter det).

Til Sligt man aldrig Mage saae. Det Billedværk?
Ha hvilket Ansigt! Det er Asaodin selv,
Som hoit fra Hlidskjalf skuer paa Bedrifterne.

Hvor muntert kongeligt han bøier Panden ned!
Med Ynglingslokker, med en Oldings tykke Skiæg,
Med Øine — styrkte beggeto i Mimers Brønd,
Til Viisdom og til Elskov. Naar Gunlode seer
Dig, Odin, maa hun elske dig!

(Beføler Billedet.)

Dog Marmelsteen!

(Stirrer længe derpaa og ryster paa Hovedet.)

Sig Afaodin hævner paa min Indbildskhed:
Som jeg ydmyged Kiartan, han ydmyger mig.
Ei prøver jeg forgieves Værk fra denne Stund!
Forsvinde Fædreguderne nu fra vor Øe —
Min svage Haand kan ei tilbage drage dem.

(Han grunder nogle Øieblik, derpaa siger han.)

Hvor gierne griber Haabet Sæbeboblen dog!
Hvor villigt tvivler Hiertet om Sorgvarslerne;
Men Lykkens Glimt — dem stole vi som Stierner
paa. —
Den skiæggede Bragi for mig med sin Harpe stod,
Da jeg paa Bænken fandt min vante Middagsro.
Først sang han mørke Sørgeqvad om Kiartans Død,
Saa trøsted han mig i en festlig Glædesang:
At vist en Ætling af min Rod i Fremtidsaar

Den Kunst skal øve mesterligt, som svigter mig! —
Jeg kan ei troe paa Kiartans Død; en Feighed det
Mig tykkes, angst at skiælve for den tomme Drøm;
Men Bragis Løfter — Ætlingen i Fremtidsaar, —
Dertil har jeg langt større Lyst at fæste Lid!

(Betænker sig.)

Thorleif? — Mig tykkes, det var ikke ganske saa;
Skiøndt meget nær, — i Drømmens Navn var
ogsaa Thor.

(Glad idet han pludselig husker det igien.)

Thorvald! Ja, Bragi! det var ham, du nævnte mig!

(Han gaaer. Trællene komme ind og borttage Billedet.)

Kiartan aabner Døren.

Gik han? Man pleier ellers efter Middag mig
At unde denne svale Hal til Læsested.

(Gaaer ud igien.)

Gudrun og **Hrefna** snige sig ind ad den modsatte
Dør, hvor Kiartan gik ud.

Hrefna.

Der var han! kommer vist igien tilbage strax
Og læser i den store Bog af Faareskind.

Gudrun.

Indliste maa jeg mig til ham paa sagte Fod;
Thi seer han mig, da skynder han sig bort igien.

Hrefna.

Ja, tal nu venligt med ham og forsvar dig godt!
Saa kommer jeg og viser dig Foræringen.

Kiartan aabner Døren; de smutte bort igien, han kommer med en Foliant, tager et lille Bord frem og sætter sig i Forgrunden af Skuepladsen.

Kiartan.

Mig huer den Legende fast af alle meest,
Om Kogleriet, som i Fieldets Hule traf
Den hellige Antonius. At ei han sig
Om Slanger brød, om Basilisker, Flaggermuus, —
Sligt Giøgleri foragtes kan; men dengang sig
Den Onde viste som en ung og deilig Viv,
Da først begyndte Fristelsen!

Gudrun kommer og lister sig hen bag ved hans Stol.

Kiartan

(læser, men standser snart igien).

Hun staaer for mig,
Forstyrrer mig i hvad jeg giør. Og selve paa

Hvert gustent Blad af dette gamle Pergament
Jeg seer et Aftryk af den skiønne, hvide Haand.
(Gudrun strækker sin Arm ud over hans Skulder og lægger sin Haand paa Bogbladet.)

Kiartan
(springer forfærdet op og raaber).

Appage, Satanas!

Gudrun (leer).

Du maner Dievlen bort?
Du læse kan Latin? Det har jeg ogsaa lært;
Og er der i Legenden noget Vanskeligt,
Saa skal jeg gierne hielpe dig.

Kiartan
(som har fattet sig).

Du kiender den?

Gudrun.

Troer du, jeg kiender ikke min Antonius?

Kiartan.

Du os besøger, Gudrun?

Gudrun.

Det gaaer mig, som dig
Jeg stræber ærligt, men jeg kan ei glemme dig.

Kiartan.

Du sniger dig med List i min Fortrolighed?
Du lytter efter, hvad jeg taler med mig selv?

Gudrun.

Det er den bedste Viis at høre Sandhed paa.
Nu veed jeg vist, du lyver ei.

Kiartan.

Jeg lyver dog!
Min Sandselighed taled, ei mit bedre Jeg.
Min Daarlighed er Diævlen, som jeg kæmper med.
Og jeg skal overvinde den. Forlad mig blot!

Gudrun.

Jeg dig forlade? Ja! naar jeg endnu engang
Har talt fornuftigt med dig, og det kommen er
Til en Forklaring mellem os. Thi skilles ad
Som dumme Folk, i Hidsighed og Lidenskab,
Ei huer mig; og det behager Himlen ei.

Kiartan.

Dum kalder du min Vrede?

Gudrun.

Nei; thi hvad der end
Kan siges om os, ingen af os beggeto
Vil selv Bagvaskelsen og Løgn vel kalde dum.

Du havde Grund til Vreden; jeg indbildte mig
At have større Grund, og stormed meer end du.

Kiartan.

Ja, Gudrun! jeg har smagt din Handlings bittre
Frugt.

Gudrun.

Jeg nød af denne giftige Frugt vel meer end du.
Det var af Hevn! Jeg troede mig forladt af dig,
Og styrted blindt og vildt mig i Fordærvelsen.
Nu kiender jeg din Uskyld, derfor kommer jeg,
Udsætter mig for din Foragt og finder mig
Med Taalmod i, at Døren du har viist din Giæst.
Men jeg har syndet mod dig og fornærmet dig,
Dig, Kiartan! med den rene Siæl, som elskte mig, —
Og derfor staaer jeg, som bodfærdig Pilegrim;
Giør Valfart til min døde Lykkes hellige Grav,
Nedbøiet, kyssende den Haand, som mig forskiød.

(Hun kysser hans Haand.)

Kiartan

(omfavner hende).

Ak Gudrun!

Gudrun.

Jeg Lykfalige! Kiartan elsker mig.

Kiartan
(river sig løs).

Nei, Ulyksalige! selv du sprængte Haabets Bro.

Gudrun.

Jeg bygger een igien! I en fornuftig Hær
Maae Tømmermænd med Øxer følge Kæmperne;
Hvad Fienden sprængte, sammenføies let igien.

Kiartan.

Umuligt, Gudrun! du har skilt os evigt ad.

Gudrun.

Fra Bodli vil jeg skilles, fra den falske Mand.

Kiartan.

Ei ganske falsk! Sandsynligheden —

Gudrun.

Vel forsvart!
Ei ganske falsk, — der har du Ret; thi, Kiartan, naar
Var Bodli noget ganske? Gid med Liv og Siæl
Han var en Niding, — at jeg kunde hade ham;
Men denne Halvhed gior ham reent utaalelig
For Den, som lever med ham. — Ikke ganske dum?
O nei! han laaner Tanker af den Tænkende.
Ei ganske styg — med taalelige Hverdagsfiæs;

Ei ganske feig, — han stundum Øxen bruge kan;
Ei ganske lumsk; — han fulgte dig som Speiderven;
Ei ganske kold; — han elsker mig til Ækkelhed.
Og slig en Mand skal Gudrun ganske være tro?

Kiartan.

Hvad vil du?

Gudrun.

Skilles fra ham, jeg vil ægte dig!

Kiartan.

Nei aldrig, Gudrun! Husk, du er Christinde selv,
En Christen jeg. Som Hedninger — det tilladt var;
Men selv for Hedning var en slig Skilsmisse Skam;
For Christne —

Gudrun.

Nu, hvad er den da?

Kiartan.

En blodig Synd!

Gudrun.

Man mærker, du er nybagt Christen, Kiartan! du
Har altfor øm Samvittighed.

Kiartan

Jeg frygter for,
Du har slet ingen.

Gudrun.

Kiartan! hvad jeg skyldte dig,
Det følte min Samvittighed! Erkiendelsen
Af denne Gield har giort min haarde Stolthed blød.

Kiartan.

Hvad vil du, Gudrun?

Gudrun.

Kort og godt: os Bodli har
Fornærmet, — dig og mig — med listig Underfund;
Du skylder ham ei Pligt; og Troen, tænker jeg,
Har endnu ei med altfor spag Qvindagtighed
Et Manddrab giort saa hedenskvederstyggeligt,
At Ingen længer vover det. — Paa Øen her
Vel drives megen Daarskab; een og anden Skik,
Skiøndt taabelig i Grunden, kommer dog tilpas.
Paa Fastland strider Hær mod Hær; da spørger man
Om Tallet ei; den Stærke slaaer den Svagere;
Her, hvor det Store med det Smaa man eftergiør,

Her fører ogsaa Gaardmand kiæk mod Gaardmand
Krig;
De mødes ofte ti mod een; — og naar kun først
De undsagt har hinanden, hver er varet først,
Saa maa den Dræbte tage, hvad der fulgte paa,
Og Seierherren klarer sig med Pengebod.

Kiartan.

Og saadan skal jeg fælde Bodli?

Gudrun.

Kiartan, ja!
Til Tvekamp med ham altfor god og altfor stærk.
Han svigted dog Udfordringen; han fik den alt,
Da du i Frænders Paahør dybt foragted ham.

Kiartan.

Er du en Christen?

Gudrun.

Offre kan i Kirken vi
Til Helg'ne siden, til den hellige Jomfru selv.

Kiartan.

Du ligner Skyen, Gudrun! Skiøn i Frastand, Guld
Og rosenfarvet; men neddalet favner du
Den Vandrende med graaligkolde Taagedunst!

Gudrun.

Var det din Elskovs Affkedsord?

Kiartan.

Tag dens Farvel!

Det var den første Dom af klar Besindighed.

Gudrun.

Den lærte du vel af den fromme Helgen der!
For ham du sværmer nu; han løste Gudrun af.

Kiartan.

Spot kun! Jeg veed, Spot er dit Hiertes sande Sprog.

Gudrun.

O du, som veed saameget, veed du ogsaa vel,
At ingen bedre Giødning nærer Hadets Frugt,
End en begravet og forraadnet Kiærlighed?

Hrefna kommer med Sløret.

Forsonede? — Nu, kiære Børn! det glæder mig.
Her, Gudrun, bringer Hrefna dig det skiønne Slør,
Som Kiartan fik af Ingeborg. Han gav mig det,
Din Bryllupsdag, da han fortørnet var paa dig;
Men nu, da gammelt Venskab faaer sin gamle Ret; —
Nu Søsteren, med Broderens Tilladelse,

Til Den forærer Sløret, hvem det var bestemt.
„Giv Gudrun Sløret!" saa var Kongedatterens Ord;
Det lydes bør; — der har du Sløret!

Kiartan
(holder hende tilbage).

Hrefna, nei,
Saa var ei Ordet, saa var ikke Meningen:
„Giv Bruden Sløret!" saa var Kongedatterens Ord.
End ei forsvandt al Mulighed om Fremtidsheld;
Og komme vil maaskee endnu den Glædesdag,
Da Kiartan, med sin Søster hist i Norges Land,
Kan bringe Bruden Sløret.

Gudrun.

Men dit Gieldsbeviis
Til første Kiærest, Kiartan! maa dog klares først.
(Hun snapper Sløret fra Hrefna, sønderriver det og kaster det for Kiartans Fødder.)
See saa! „Til Tak betalt!" betyder Riften der.

Kiartan.

Din Ondskab rangler, Slange! den bortjager os.
Kom, Hrefna, Søster! hun foragter ogsaa dig.
Lad hende hade! Kiartan sukker ikke meer

For Aanden uden Siæl; — thi du har ingen
Siæl,
Du høitbegavede Qvinde! — Hiertet mangler dig;
Og derfor som en prægtig Giftblomst, Bolmesnog,
Uagtet al din Skionhed maa dig Livet flye.
(Han griber Hrefnas Haand og drager hende bort med sig.)

Bodli stikker Hovedet ind ad den anden Dør.
Hvad? Tvedragt alt igien?
(Kommer ind.)

Gudrun
(med tilsyneladende Rolighed).
Paa Kiartans gamle Viis:
Med Hov'det skiort, han bruser ved hver Leilighed,
Som Skum paa Vand i Blæsten.

Bodli.
Hvorfor støier han?

Gudrun.
Det spørger du? Du gav ham just Anledning et
Til rolig Gammen.

Bodli.
Er der ikke stiftet Fred?

Gudrun.
Af Faderen og Hrefna.

Bodli.

Budt vi blev til Giæst!

Gudrun.

Af Faderen og Hrefna.

Bodli.

Glemt for evig reent
Al Tvedragt skulde være.

Gudrun.

Ja, saa blev der sagt
Af Faderen og Hrefna.

Bodli.

Kiartan?

Gudrun (leer).

Som en Munk
Mig maned ned til Diævlen!

Bodli.

Vel han meente mig?

Gudrun.

Du bilder dig for meget ind! Net oversat:
Jeg Diævlen var, som han til Helved sendte ned.

Bodli.

Du spøger!

Gudrun.

Katten leger lidt med Musen først.

Bodli.

Dit Øie har igien det fæle, skumle Blik,
Som mig forfærder.

Gudrun.

Du forfærdes altfor let!
Hvis jeg herefterdags som Mand skal agte dig,
Maa du dig vænne til at døie Qvindeblik.

Bodli.

Hvad vil du? Hvorfor skuler du?

Gudrun.

Kiartan maa døe!

Bodli.

Døe? Hvorfor døe? Med Guld vil vi forsone ham.

Gudrun.

Nei, Guld paa ham ei bider, vi maae bruge Staal.

Bodli.

Hvi maa han døe?

Gudrun.

Han blodigt har fornærmet mig.

Bodli.

Hvad har han sagt?

Gudrun.

Dig ogsaa!

Bodli.

Jeg tilgiver ham!

Gudrun.

Saa vorder du min Hu saa høist forhadt som han,
Og pøndse maa jeg paa din egen Undergang.

Bodli.

Affindig giør du mig tilsidst! Jeg holder det
Ei længer ud; og havde jeg det forud vidst —

Gudrun.

Hvad saa?

Bodli.

Du veed, jeg sidder i dit Fangenæt
Saa dybt indviklet, at der ei er Mulighed
Til Flugt og Redning; — selv kun kan du redde mig.
Foragt du siden Bryllupsdagen viste mig;
Og skiondt dig nær — din Mand — jeg lever skilt
fra dig,
Som før jeg beiled.

Gudrun.

Kun det kommer an paa dig,
Saa er jeg din.

Bodli.

Hvad?

Gudrun.

Dræb min gamle Kiærlighed!

Bodli

(efter en kort Betænkning).

Jeg giør det ikke gierne; men — hvis du det vil —
Jeg skylder Kiartan Intet!

Gudrun.

Intet? Tvertimod,
Du skylder ham en Blodhævn for en dyb Foragt!
For Niding han udskieldte dig i Frænders Kreds.
Med Ord, med Boder — har han giort det godt
igien?

Bodli.

Velan, jeg vil undsige ham!

Gudrun.

Behoves ei!
Mig tykkes Hævnen kraftigt nok er udtalt her.
Til Hest strax, uden Afsked!

Bodli.

Kiartan, jeg dig flyer,
For, paa en Omvei, snart igien at møde dig.

(Gaaer.)

Gudrun (ene).

Ja — Hunden løbe kan i mange Svingninger,
Mens Manden gaaer sit jevne Skridt. — Det,
Kiartan, er
Din egen Skyld! Min Hund jeg pudse maa paa dig!

(Tager Sløret op.)

Det, sønderrevne Slør er mig et Seierstegn!
Mit Mod det styrke, ægge mig min Hævn til Iil!

(I en blødere Tone.)

Men — er han død — begraves Sløret skal med ham;
Skiøndt ikke selv i Kisten jeg det lægge vil;
Thi smile kunde muligt da det blege Liig,
Og gammel Ømhed, som en Skindød, vaagne der,
Før vi fik Graven lukket — og med Blomster strøet!

(Hun gaaer.)

Femte Handling.

Stue paa Bodlis Gaard.

Bodli, bevæbnet med Hielm, Sværd, Spyd og Skiold.
Gudrun sidder og spinder.

Bodli.

Nu er jeg færdig!

Gudrun
(ganske rolig).

Færdig alt? — Ja, sandelig!
Heel drabelig seer Bodli ud, med Hielm og Spyd.
Jeg aldrig havde troet, du tog saa godt dig ud
I Vaabenklæder. Olaf Paa bør skiære dig
I Træ, og male dig med Sønnens eget Blod,
Naar du har myrdet Kiartan.

Bodli.

Hvad jeg giør, giør jeg
For din Skyld, Gudrun!

Gudrun
(spinder rolig fort).

Lad det heller være da!

Bodli.

Nei! nu det kommen er saa vidt, nu maa det skee.
Han uden Orlov træder paa min Eiendom.
Med otte Trælle møder jeg vor Helt idag.

Gudrun.

Lad ind dem komme! Jeg, som deres Madmo'er, maa
Dog ogsaa til Bedriften først formane dem.
(Bodli henter de otte bevæbnede Trælle.)

Gudrun
(staaer op og nikker til dem).

Hvad Bodli, Børn, har sagt Jer, var naturligviis
Hans Spøg; han vilde prøve Trællelydighed.
En Træl maa lystre; Herren tænke maa for ham.
I indsee selv — er Eders Skarpsind end ei stor, —
At slig en Daad uværdig var en Dannemand.
Ung Kiartan drager i Besøg, vor Gaard forbi,

Fulgt af en Munk; hvis Bodli nu, selv Niende,
Ham overfaldt og vog, — det blev en evig Skam!

Den ældste Træl.

Som Fiender de forlod hinanden sidstegang;
Kiartan fornærmet Huusbond har med Uqvemsord,
Og Boder ei betalt derfor; han vover sig
Paa Bodlis Grund, og uden Leide! Ny Foragt,
Som Bodli hævner, med en udsøgt Karleslok.

Gudrun.

Ja, saadan tænke mange Folk paa Øen her,
Det har vi ogsaa tænkt, men os betænkt igien.
Nedlægger Eders Vaaben, henter Eders Leer!
Det sømmer Trælle sig, at meie Korn paa Mark;
Men ei at myrde Folk, der gaae vor Gaard forbi,
Og stole paa vor Giestfrihed.

(Trællene see paa Bodli, han giver dem et Vink, de gaae.)

Bodli.

Dit Væsen er
Og vorder steds en uforklarlig Gaade mig.
Du vil beherske Mænd, og mærker ei, at du
Behersfes selv af latterligste Vægelsind?

Gudrun.

Der er en Ondskab stundum i mit Sind, som dog
Ei fæster Rod; den avles af et hidsigt Blod:
Er Vreden kiølt, min Ondskab kiøles ligerviis,
Som giftig Orm, der døer, hvor Solen brænder ei.
Da Kiartan nylig havde stygt fornærmet mig,
Mig tyktes: Kiartan maatte døe; men alt som Dag
Og Nat gaae mellem Forsæt og Fuldbyrdelse,
Nu tykkes mig — og, Bodli, altid meer og meer:
Kiartan maa leve!

Bodli (sagte).

Vist nok! thi du elsker ham;
Forbittrelsen var en formummet Kiærlighed;
Men det skal ende!

Gudrun.

Lad da dette Forsæt flye, —
Viis dig din Stamme værdig! Komme vil den Dag,
Da Gudrun faaer dig kiær; men hav Taalmodighed
Til Tiden overlad, hvad kun er Tidens Værk
Min Godhed for dig, Bodli, langsomt modnes vil,
Som Frugten i et Sommerliv; men riv den glubsk

For tidligt ei af Qvisten! Det blev bitter Frugt.
Fra Kiartan skiller Skiæbne mig og Sindelag.
(Rækker ham Haanden.)
Lov mig, du vil ei myrde ham!

Bodli
(tager den).
Jeg lover det!

Gudrun (venlig).
Vind først mit Sind, saa vinder du mit Hierte med!
(Gaaer.)

Bodli (ene).
Selsomt at vinde, hvad der alt er lovlig Mit!
Dit Sind? Saa vil jeg ogsaa gribe Skum paa Vand.
Dog nei, desværre, Sindet er ei længer Skum,
Naar Talen gielder Kiartan. — Overfalde ham
Og dræbe ham — jeg ikke vil; det var ei mit,
Men hendes eget Anslag; — hun forførte mig.
Men kæmpe med dig, stolte Fiende! som en Mand,
Det vil jeg; jeg vil æske dig til Enekamp
Paa Liv og Død; thi mens du lever, veed jeg vist
At Gudruns Hierte slaaer for dig; hun slukker ei
Med hele Læs af Hadets Aske Freias Gnist!
(Han gaaer.)

Gudrun kommer ind ad en anden Dør med **en Pige**

Gudrun.

Du veed da vist, Cornelia sig skyndte did,
Hvor Kiartan ventes?

Pigen.

Ganske vist hun træffer ham.

Gudrun (sagte).

Og varer ham! — Jeg haaber, det behøves ei;
Men sikkert er dog bedre.

Pigen.

Gudrun, har du hørt
Den store Nyhed?

Gudrun.

Hvilken?

Pigen.

At et prægtigt Skib
Fra Norge kommet, som til Irland agter sig,
Af Stormen drevet til vor Øe, — er løbet fast,
Saa lykkeligt imellem tvende blinde Skiær,
At udentvivl, naar Ebben er forbi, det giør
Sig flot og seiler bort igien.

Gudrun.

Fra Norge?

Pigen.

Ja!

Fra Nidaros. Og dersom man kan Rygtet troe,
Er der en saare fornem Qvinde med ombord.

Gudrun.

Og hun er strandet paa vor Øe? Hvor langt herfra?

Pigen.

Vel knap en halv Miils Vei herfra, ved Thorleifs
Gaard.

Gudrun.

Særdeles heldigt, Gunvar! Vi vil ogsaa did.
Vi stakkels Øefolk see jo næsten ingenting!
Et saadant Syn er Morskab for det halve Liv.

Pigen.

Vil du ei have Bodli med?

Gudrun.

Behøves ei!

Paa Marken høster han, han har Forretninger.
Han er ei Ven af Thorleif; — jeg vil mægle Fred.
Det er en deilig Dag; det bli'er ei mo kt inat.

(Tager en Bue med Pilekogger af Væggen.)

Min Bue blot jeg tager med; og Koggeret
Mig hænger let om Skuldren. Hent mig Sløret der
I Sovekamret.
(Pigen bringer hende Ingeborgs Slør, hun tager det paa.)
Det er atter sammensyet.
Mod Blæsten det mig Ansigtet forsvare skal.
(Slaaer det tilside.)
See saa! Nu er vi væbnede til Fuglejagt.

Pigen.

Til Fuglejagt?

Gudrun.

Ja! møder os en næsviis Fugl,
Hvi skulde vi ei skyde den?

Pigen.

Du træffer godt!

Gudrun.

Ei altid! Haanden ryster i den sidste Tid.

Pigen (leer).

Det er dog ei af Alderdom.

Gudrun.

Nei, Gunvar! men
Naar Blodet bruser, ryster Ungdom ofte meer.
(De gaae.)

Et snevert Sted imellem Fieldene.

Kiartan. Broder Martin, i Reiseklæder.

Kiartan.

Her er saa stenet. Trællen leder Hestene
Hinsides Dyssen. Lad os dog paa denne Blok
Lidt hvile først. Mit Hierte føler Trang til dig
At takke, fromme Mand, du Læge for min Siæl!
For al den Godhed du har viist og viser mig.

Broder Martin.

Jeg giør kun, Kiartan, hvad der er mit Hierte kiært.
Troer du, det for en stakkels Munk ei var et Held,
At træffe dig, en høitbegavet Ungersvend,
Fiernt, i et vildt, barbarisk Land?

Kiartan.

Barbarisk ei!
Du kiender Landet ei. Den Aandens Medenhed,
Som Hedenskabet mægter, du beundrer dog
Hos Græker og hos Romer? Jeg forsikkrer dig,
Den mangler ikke Nordens bedste Hedninger.
Du Skialde finde vil og Sagaskrivere,
Som høit du agter, kiender du først Sproget ret.

Martin.

Jeg kiender det ret godt; thi jeg er født en Dansk
I fremmed Kloster man opdrog mig paa Latin;
Det Hiemlige mig fremmed blev; jeg lærer det
Vel snart igien!

Kiartan.

Og kan saameget lettere
Da virke paa den Aand, du er beslægtet med.
Du er ei Munk, som mange; hvis jeg havde vendt
Til andre Munke mig, betroet mit Forsæt dem,
At ville gaae som Martyr ud blandt Hedninger
I vilden Ørk; — de havde signet, styrket mig
Til dette Forsæt. Martin! du beviste mig,
At denne Fromhed af en ureen Kilde sprang:
Det var fortørnet Elskov! Du beviste mig,
At Hæftigheden mod min Fader ikke var
En hellig Iver, men blot Ungdoms Hidsighed.
Du mindte mig om Herrens Bud: Din Fader ær!
At det kan gaae dig vel paa Jorden. — Stakkels
Mand! —
Tilgiv mig, raske Fader! at jeg stakkler dig;
Men Slag paa Slag dit Hierte traf; din Hrefna kun
Blev tro, hun fulgte med dig til en Giestevén;

Dit eget Huus du flyede fra din vrede Søn.
Men Kiartan kommer, — ei som den forlorne Søn! —

Cornelia kommer.

Guds Fred, I Fremmede! Jeg en Christen er, som I.

Kiartan.

Jeg kiender denne Qvinde!

Cornelia.

Hid fra Gudrun sendt,
At vare dig!

Kiartan.

At vare mig? Hvorfor?

Cornelia.

Du slaaer
Dig her til Ro, og veed ei, at det Field, hvorpaa
Du stander, hører Bodli til?

Kiartan.

Jeg veed det nok;
Jeg voved denne Gienvei; Veien rundtomkring
Var mig for lang.

Cornelia.

Men Veien til din Undergang
Her, kunde vorde let for kort.

Kiartan.

Du truer mig?

Cornelia.

Vogt dig for Bodli, Kiartan! thi han hævner sig
Maaskee, før du formoder det. Dig følger blot
En Træl, — en Munk!

Kiartan.

Ærbødig tal om christne Præst!

Cornelia.

I Kirken og for Altret hoit jeg agter ham;
Men overfaldet ei af Ni bevæbnede.

Kiartan.

Er Bodli slig en Niding?

Cornelia.

Muligt har ha'n sig
Betænkt igien; men muligt driver Hævnen ham.
„Skynd dig afsted!" det bod mig Gudrun sige dig.

Kiartan.

Jeg takker hende; seer at gammelt Venskab dog
Ei ganske ruster.

Cornelia.

Kald det heller Kiærlighed!

Der er ei meget løiet i.

Kiartan.

En Andens Viv —

Cornelia.

Kan Vielsen ei reent forandre Hiertet paa.

(Forskrækket.)

Der kommer Bodli! Ak for silde vartes du!

Red dig paa Flugten, Kiartan! Fly til Klosterne!

(Iler bort.)

Kiartan.

For Bodli flygte? Heller lide bratte Død.

Træd du tilbage, fromme Mand!

Broder Martin

(drager sit Sværd).

Jeg har et Sværd,

Som du, og Leif har eet som jeg.

Kiartan.

Tre kun mod Ni.

Bodli kommer bevæbnet.

Frygt ei! Jeg kommer Een mod Een.

Kiartan.

Hvem gielder det?

Bodli.

Til Tvekamp ud jeg æsker dig, du stolte Svend!
Som alt fra Barnsbeen var en Torn i Diet mig.

Kiartan.

Sin Torn berovet, ser ei Diet skarpere.

Bodli.

Som med dit falske Glimmer overstraalte mig.

Kiartan.

Slet Glimmer straaler; aldrig jeg bestraalte dig!

Bodli.

Som mødte mine Tanker med Modsigelser,
Min Følelse med kold Foragt.

Kiartan.

Ei nær saa kold
Som Følelsen, og skiæve steds var Tankerne.

Bodli.

Som røved mig min bedste Skat, min Elsktes Hu!
Kun Gudrun blev af Kiærlighed til dig min Viv.

Kiartan.

Maaskee af Had til dig hun vorder min igien.

Bodli.

Men ei som Jette gaaer jeg meer i Gefions Aag.

Kiartan.

For Plougen? Bodli, det var dog dit rette Sted.

Bodli.

Du haaner den, som æsker dig til ærlig Kamp?

Kiartan.

Jeg blander kun dit Pralerskum med Spottens Vand.

Bodli

(drager sit Sværd).

Nu strax til Tvekamp!

Kiartan.

Gierne! men dog ikke her.
Du er jo Christen, agt da denne fromme Mand,
Og følg mig hen i Klippens Krog! Hans Øie skal
Besmittes ei af Fiendernes udgydte Blod.
Men falder een af os, som høist sandsynligt er,
Han bede vil til Himlen for den Faldnes Siæl.

(Kiartan og Bodli gaae.)

Leif kommer bevæbnet og siger til Broder Martin:

Lad os nu overfalde Bodli! Kom, Herr Munk!
Stor Ret vi har dertil.

Martin
(holder ham tilbage).
Nei, Leif! du bliver her.

Leif.
Vist Kiartan seirer; dog — det er ei ganske vist.

Martin.
Hvis det var vist, begik din Husbond her et Mord.

Leif.
Det er just det, han vil; han Kiartan myrde vil.

Martin.
Nei, dræbe!

Leif.
Dræbe, myrde, kommer ud paa Eet.

Martin.
Ei ganske, Leif!

Leif.
Og hvilken Forskiel er der da?

Martin.
Til Sædelære her er ikke Tid og Sted.

Leif.
Slip, siger jeg!

Martin.
Nei, sandelig, jeg slipper ei.

Leif.

Troer du, at du kan holde mig?

Martin.

Jeg veed det vist.

Leif.

Saa store Kræfter jeg tiltroede Munken ei!

Martin.

En Munk, som christner Hedninger, maa være stærk.

Leif.

Der er min Husbond.

Kiartan kommer.

Martin! Jeg har fældet ham.
Min Plageaand ei plager meer. — Nu er hun fri! —
Hun elsker mig, det sagde mig Cornelia.
Jeg føler, Haabet, Glæden vender efter kort
Fraværelse tilbage til min unge Barm.
Først til min Fader, til min Faders Giesteven!
Lad hende finde her sin Mand, — begrave ham,
Og græde for ham, hvis hun vil, en stakket Tid!
Snart er hun trøstet; Siælemesser synge da
For Bodlis Ro skal Præsterne; men Kiartan selv

Skal gribe Lykkens Sæbeboble, fastne den
Til Kugle, hvorpaa Lykken staaer og snubler ei.
(De gaae.)

En Hal paa Thorleifs Gaard.

Hrefna. En Tærne.

Hrefna.

Har Kongedatteren klædt sig om?

Tærnen.

Ja, Jomfru! hun
Er færdig alt.

Hrefna.

Og bragte du den varme Drik?

Tærnen.

Den har hun nydt.

Hrefna.

Befinder hun sig vel?

Tærnen.

Heel vel!

Hrefna.

Og veed hun, hvor hun er?

Tærnen.

Ja vist! i Thorleifs Gaard.

Hrefna.

I Thorleifs Gaard? den kiender hun ei noget til.
Hun troer i mig at see Værtinden, Husets Viv;
Jeg — selv en Giæst, der ei kan Omsorg drage for
Den Fremmede, saa godt som det sig hør og bør.
Mon Thorleif og min Fader komme snart igien?

Tærnen.

De reed langt ud til Markerne, til Sæterne.

Hrefna.

Og tomt imens staaer Enkemandens store Huus,
Og Hrefna skal, —

(Sagte.)

Men det er Himlens Styrelse,
Som sammenbringer Ingeborg og Kiartan her.

Tærnen.

Der kommer hun!

(Gaaer.)

Ingeborg venlig.

Jeg takker for din Giæstfrihed!

Hrefna.

Mig skyldes ingen Tak, jeg selv er Husets Giæst.

Ingeborg.

Jeg veed det; men dog takker jeg. Veninden tog
Sig venligt her af Huset i Værtindens Sted.

Hrefna.

Du kiender mig?

Ingeborg.

Ja! -- jeg formoder hvem du er.

(Opdager Ringen paa hendes Finger.)

Og nu — nu veed jeg det!

Hrefna.

Du veed det?

Ingeborg

(peger paa Ringen).

Denne Ring
I Norge tidt jeg saae, men paa en anden Haand.

Hrefna.

Ja — Kiartan gav mig den ved sin Tilbagekomst.

Ingeborg
(tager begge hendes Hænder og betragter hende venligt).

Det glæder mig at see dit Ansigt — det er godt!
Jeg tilstaaer, jeg var bange for at træffe dig;
Og, meer end Stormen, som paa Grund vor Snekke
slog,
Den Tidende mig trued: jeg paa Island var,
Og at i første Huus, som jeg betraadte der,
Mig Olaf Paa — med sine Børn — imøde kom.

Hrefna.

Dog, Kongedatter, du maaskee bedrager dig.
Du troer i mig at finde Gudrun?

Hrefna.

Kiartans Viv!

Hrefna.

Nei, jeg er Hrefna, Kiartans Søster; — Kiartan er
Ei gift.

Ingeborg.

Ei gift med Gudrun?

Hrefna.

Hun er Bodlis Viv.

Ingeborg.

Forladt af Kiartan?

Hrefna.

Kiartan har hun selv forladt,
I overilet Hidsighed, forført af Løgn.
Gid det var hendes værste Synd! Hun yndig er,
Og fuld af Vid og Snille; hun indtager ei
Blot Mænd, men Qvinder; og det varer lang
Tid, før
Man kiender hende ret. Mit Venskab længe har
Jeg hende skienkt; men Gudrun stormer altfor mørk, —
Og Guderne maae vide, hvad hun ruger ud
I skumle Hierte; thi jeg frygter, hun er lumsk,
Og at en kulsort, uheldsvanger Tordensky
Vil træffe Kiartan, naar han det formoder mindst.

Ingeborg.

Saa lad os, Hrefna, da itide redde ham!
Og følger begge — Broder, Søster, — Ingeborg
Til Irland! Jert Besøg vil glæde Frænderne.

Hrefna.

Til Redning kom os Ingeborg! Jeg følger med!
Men send mig til min gode Fader strax igien,
Naar jeg har dig og Kiartan fulgt til Alteret.

Ingeborg.

Troer du, han mindes mig endnu med Venlighed?

Hrefna.

Ja, Kiartan har dig saare kiær; det veed jeg vist.
Han taler tidt om dig med Suk, Bedrøvelse.
Og hvis ei Gudruns Skiønhed havde fængslet ham,
Og hendes Væsen daaret ham —

(Standser og siger undseelig.)

Men tilgiv den
Fortrolighed, som jeg dig viser førstegang,
Jeg taler med dig.

Ingeborg

(trykker hendes Haand).

Viis den kun! jeg takker dig!
Har Kiartan ofte talt om mig?

Hrefna.

Hvor tidt! hvor tidt!

Ingeborg (forskrækket).

Der er han!

Kiartan kommer henrykt.

Ingeborg! Ha du Huldsalige!
Seer jeg dig atter?

Ingeborg.

Stormen slog mig til din Kyst!

Kiartan.

Cherubens Vinger!

Hrefna.

Kiartan! hvilken Lykke, tænk!
En Engel er hun, det er baade vist og sandt.
Og vi er alt Fortrolige. Du gior dig ei
En Forestilling om, hvor hun er sød og god.
Hun troede, jeg var Gudrun, troede Gudrun var
Din Hustru, og dog tog hun vennesaligt mig
I begge Hænder, skued mig i Oiet, som
Om søsterligt hun vilde kysse Siæl med Siæl.

Kiartan.

Det undrer mig slet ikke! Hrefna, du har Ret:
Hun er en Engel, kiender ei til Nidkiærhed.
Nu, da jeg seer det kongelige Himmelblik,
Nu føler jeg først ret igien: det Hierte var
For stort for mig. — Jeg sværmer i det Lavere;
En jordisk Alf har mig fortryllet, fængslet mig.
Jeg slipper ei af hendes Garn; jeg sprætted, som
En Fugl, — var vred, med gyldig Grund; — men
Alfen har
Formildet mig! En Slethed jeg tiltroede den,

Hvori den dog uskyldig var; og Gudrun har
Nys reddet mig mit Liv.

Ingeborg.

Dit Liv?

Kiartan.

Til Snigmord alt
Sig Bodli væbned, for at overfalde mig.
Hun vared mig. Da mødte han til Enekamp.
Han faldt! — Gudrun er Enke nu! —

Ingeborg.

Og Kiartans Brud!

Skipperen aabner Døren og raaber til Fyrstinden:
Vort Skib er flot og reisefærdigt. Vinden god!

Ingeborg.

Godt, Halvor, godt!

(Han gaaer.)

Ingeborg
(til Kiartan).

Jeg kom til dig endnu engang,
I dette Liv, at see dig og — lykønske dig;

Men det er vel, at Skibet reisefærdigt er; —
Thi Gudrun vil jeg ikke see.

Kiartan.

Du kiender min
Uskyldighed! Til Afsked vist ei nænner du
At faare Den, der har dig som en Broder kiær.
Ak, Elskov høist forskiellig er fra Kiærlighed:
Hin hører Jorden, denne hører Himlen til.

Ingeborg.

Til Afsked da som Søster jeg omfavner dig.

Gudrun træder ind med sin Bue; da hun seer Kiartan i Ingeborgs Arme, lægger hun hurtig en Piil paa Strængen, skyder — og træffer Kiartan, som styrter til Jorden.

Gudrun

(iler fortvivlet hen til ham).

Dig traf jeg, Kiartan?

(Med et dybt Suk.)

Jeg tog feil!

(Peger forbittret paa Ingeborg.)

Til hende var
Min Piil bestemt.

Kiartan

(med mat Stemme).

Gudrun! du tager altid feil!
Men Gud skee Tak, at dengang atter feil du tog.

(Han døer.)

Ingeborg.

O Himmel! traf ham dødeligt det grumme Skud?

Hrefna

(knæler fortvivlet og lægger sin Broders Hoved i sit Skiød. Til Gudrun.)

Usalige! med Hiertet fuldt af Kiærlighed
Til dig, som er ham ikke værd, du dræbte ham.
Det ædle Hierte bløder kun, det slaaer ei meer.

Ingeborg.

O Kiartan! Den, som elskte dig, har voldt din Død.
Hvi saae han mig? Hvi kom jeg til hans Undergang?
Hvi traf ei Pilen Den, som den bestemtes til?

Hrefna (hæftig).

For at han skulde vorde denne Svartalfs Mand?
Nei, Odin, Tak! Med Geirsodd har du mærket ham,
Befriet ham fra et ulykfaligt Tvedragtsliv.

Gudrun

(drømmende, til Ingeborg).

Vel talt! Den, som ham elskte, bragte Døden ham.
Mit Blik indhylled Nidkiærhedens Taageslør.

(Løser Sløret af sit Hoved og rækker det til Ingeborg.)

Jeg bruger det ei længer; tag dit Slør igien!

Ingeborg.

Det dække skal hans Ansigt som en Svededug.

(Hun knæler, kysser hans Haand, breder Sløret ud over ham, reiser sig og siger til Hrefna.)

Vil du vel skienke mig den Ring, din Broder bar?
Reliquier af Kiartan har du mange fleer;
Jeg kun en Birk i Skoven hist. Giv mig den Ring!

Hrefna.

Jeg skienker dig den.

(Tager den af og giver hende den.)

Ingeborg

(kysser den og sætter den paa sin Finger).

Tak for det Klenodie! —
Endnu engang! —

(Blotter hans Ansigt.)

Ak! kort er Synet her paa Jord
Af alt det Kiære!

(Hun lader Sløret falde over ham og gaaer.)

Gudrun

(med vild Kulde).

Græd hun, den Blodagtige?
Taarer betyde lidt! Her grædes Hierteblod! —
Hvi skiuler hun hans Ansigt mig?

(River Sløret af Liget.)

Det haster ei!
Det skeer tidsnok, naar Kistelaaget skrues til,
Naar Jorden ruller over ham, — hans Bautasteen
Paa Graven kneiser.

(Lægger Haanden paa Hiertet.)

Ha — der sprang den sidste Stræng
I Gudruns Harpe! — Harpen klinger ikke meer; —
Og jeg kan ikke tænke meer, — ei føle meer.
Men føle, sagde Kiartan, har jeg aldrig giort,
Thi jeg har ingen Siæl! — Det er min store
Trøst!
Jeg kommer ei til Helved; thi der straffes kun
Fordømte Siæl; — jeg kommer ei til Himmerig,
Thi Siæl kun nyder Salighed. — Som Jordens Alf
Jeg spøge vil! — som Gienfærd — men ei græs-
seligt —
Jeg hyller mig i Blomsterduft og sagte Vind —

I Bølgeskum — mit Skum skal skvulpe mod hans
Grav —
Som Urt jeg staaer derpaa, — som Drossel synger jeg
Om Elskovs korte Fryd og lange Hiertesorg!

(River en Blomst fra sit Bryst.)

Men denne vilde Rose, som paa Veien jeg
Af Gierdet rev, jeg kaster paa dit blege Liig,
Til Afsked, Kiartan! Gudrun selv var slig en Blomst:
Vild Rose — ganske vakker — uden søde Duft,
Der stak dig med sin Torn, til du forblødte dig!

(Hun kaster Rosen paa hans Liig; Teppet falder.)

Af særskilte Udgaver af enkelte Skrifter af **Oehlenschläger** haves:

Ballader, Romancer og poetiske Fortællinger. 1 Rbd. 24 ß.
Nordens Guder, i presset Lærred med Guld. 1 Rbd. 48 ß.
Helge; Yrsa; Hroars Saga, ligeledes. 1 Rbd. 48 ß.
Aladdin, eller den forunderlige Lampe, ligeledes. 1 Rbd. 48 ß.
Halvhundrede Digte, med Randtegninger af Ballin og Hammer. st. 4to, eleg. heftet med Guldsn. 2 Rbd.
Hrolf Krake, et Heltedigt, nitid Udg. i st. 8vo med latinske Typer, indb. 1 Rbd. 48 ß., med Guldsnit. 1 Rbd. 72 ß.
Noveller, ældre Udg. 80 ß.
Samlede Noveller, ny Udg. 1 Rbd. 24 ß.
Oen i Sydhavet, 2 Dele. 2 Rbd. 48 ß.
St. Hansaftenspil; Vaulundur; Aly og Gulhyndy i 1 Bd. 72 ß.
Fiskeren og hans Datter. 48 ß.
Nyere Digte. 72 ß.
Hrolf Krake; den blege Ridder; Digterbesøget i 1 Bd. 1 Rbd. 32 ß.
Hrolf Krake, ældre Udg. 48 ß.
Den lille Skuespiller; Robinson; den skinsyge Moller. 1 Rbd.
Sibylletemplet; Tordenskiold; Røverborgen; Ærlighed varer længst, i 1 Bd. 1 Rbd.
Hroars Saga. 40 ß.
Kanarifuglen. 24 ß.
Robinson i England. 24 ß.
Tordenskiold, Syngestykke. 24 ß.
Orvarodds Saga. 64 ß.
Prometheus. 64 ß. Bindet.
Freyas Alter. 48 ß.
Trillingbrodrene. 48 ß.
Gienfærdet paa Herlufsholm. 64 ß.
Sovedrikken. 36 ß.
Ludlams Hule. 36 ß.
Garrick i Frankrig. 64 ß.

Landet fundet og forsvundet, Tragødie. 40 ß.
Den Rige og den Fattige. 36 ß.
Livet en Reise. Digt. 24 ß.
Røverborgen. 36 ß.
Sibylletemplet. 24 ß.
Frederiksberg, et Digt. 16 ß.
Tale, holden ved Universitetsfesten 1842. (Om det danske Sprog.) 12 ß.
Tale, i Anledning af Thorvaldsens Hiemkomst til Fædrelandet. 8 ß.
Oehlenschlägers **Levnet,** 2 Dele. 1 Rbd.
Reise, i Breve, 2 Dele. 64 ß.
Norgesreisen. 64 ß.
Fyensreisen. 48 ß.
Gamle danske Folkeviser. 1 Rbd.
Nordiske Oldsagn. 28 ß.
Erik Glipping. 48 ß.
Stærkodder; Fostbrødrene, i 1 Bd. 1 Rbd.
Correggio; Hugo v. Rheinberg, i 1 Bd. 1 Rbd.
Erik og Abel; den lille Hyrdedreng; Langbarderne, i 1 Bd. 1 Rbd.
Erik og Abel. 32 ß.
Karl den Store. 48 ß.
Væringerne; Baldur, i 1 Bd. 80 ß.
Væringerne i Miklagard. 24 ß.
De italienske Røvere. 48 ß.
Socrates. 48 ß.
Olaf den Hellige. 48 ß.
Knud den Store. 48 ß.
Dina. 48 ß.
Amleth. 1 Rbd. Samme 48 ß.
Axel og Valborg. 48 ß.
Baldur hin Gode; Langbarderne; Stærkodder, i 1 Bd. 1 Rbd.
Axel og Valborg; Erik og Abel, i 1 Bd. 1 Rbd.
Dronning Margareta; Tordenskiold, i 1 Bd. 1 Rbd.
Correggio; Socrates, i 1 Bd. 1 Rbd.
Samlede Digte, complet i 4 Bind. 5 Rbd.
Lyriske Digte, complet i 3 Bind. 3 Rbd. 72 ß.

